

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

CAPTURED

BY THE

MAFIA

BOSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA PATRONU TARAFINDAN YAKALANDI

EVIE ROSE

Copyright © 2023 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2024 Evie Rose. Deposit Photos lisansı altındaki görseller. ✿

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENT NOTES

Bu içerik notları, okuyucuların isterlerse kendilerini bilgilendirebilmeleri için hazırlanmıştır. Bunlar film sınıflandırma notlarına dayanmaktadır. Bazı okuyucular bunları 'spoiler' olarak değerlendirebilir.

- Kötü dil: sık
- Seks: müstehcen konuşmalar içeren tamamen
- açıklanmış seks sahneleri Şiddet: sayfa içi ve dışı
- Diğer: ebeveynin ölümü, yan karakterin ölümü, şüpheli rıza, kaçırma, esaret, yaş farkı, ilkel oyun

CONTENTS

1. [Olivia](#)
2. [Kral](#)
3. [Olivia](#)
4. [Kral](#)
5. [Olivia](#)
6. [Kral](#)
7. [Olivia](#)
8. [Kral](#)
9. [Olivia](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

OLIVIA

Mezarlıklara bakılırsa, sanırım burası çok güzel. Camden mafyasının merhumları Londra'nın bu yeşil cennetinde gömülü; çimler taze ve bahar gibi, kan kırmızısı laleler ise yataklarında dimdik duruyor. Güneş açmış olsa da hava yağmur kokuyor.

Yas tutanları bir porsuk ağacının arkasından izliyorum, koyu renkli dallar ve kırmızı meyveler beni görüş alanımdan çıkarıyor. Dudağım tiksintiyle bükülüyor, ama keder ve kararlılık karışımı bir duygu midemi bulandırıyor. En azından bir tanesi yalancı.

Trudy'nin cenazesine davet edilmedim -muhtemelen öldüğümü düşündükleri için- ben de kendim geldim. Camden mafyasından kaçarken bıraktığım herkes orada, siyahlar içinde. Sevdiğim ya da sevmem gereken tüm insanlar.

Ve King.

Nabzım atıyor. İçlerinde en tehlikelisi. Uzun boylu, siyah saçlı. Etkileyici. Ethan King kendi kardeşini öldürdü. Kimse bunu kanıtlayamaz ama fısıltılar böyle. Dedikodulara neden olmadan kardeşinizin Londra'daki sektörünü sorunsuzca ele geçiremez ve dul eşiyle yakınlaşamazsınız.

Benim gibi bir masum bile merhum mafya babasına ne olduğunu anlayabilir. Asıl soru, tabutu merhum kocasının yanına indirilen Trudy'yi kimin öldürdüğüdür. O benim için bir anne gibiydi ve oğlu

-Evlenmem gereken adam mezarının başında.

Babam da burada olmalıydı, yerin altında ya da üstünde. Ama onun için bir cenaze töreni yapmadık. İş için şehir dışında olduğu söyleniyor. Henry'nin söylediği buydu.

Eskiden ona inanırdım.

Getirdiğim çiçekleri kaldırıyorum, beyaz krizanterler ve vadi zambaklarından oluşan büyük bir sergi. Hercai menekşeler, biberiye ve papatyalar serpiştirilmiş. Ya dibine sıkıştırılmış bıçak? Masum görünümlü müge çiçeğiyle süslenmiş. Çok güzel kokuyor, sarhoş edici.

Kelimenin tam anlamıyla. Zehirli. O bıçakla tek bir darbe alırlarsa acı içinde ölürlər.

Trudy'yi ve babamı öldüren kişinin bu cenazede ortaya çıkacağını biliyorum, o yüzden izliyorum.

Henry, altın çocuk, kederden çılgına dönmüş durumda. Kaybından dolayı çıldırmış. İnsanların tabutun üzerine avuç avuç toprak atma sırası geldiğinde ağlayarak hemen mezara atlıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

O değil. Onun babası da benimki gibi öldürüldü, şimdi annesi de. Ailesinin onun için seçtiği saygıdeğer kızın da - benim- öldüğünü düşünüyor.

Her yas tutanı tek tek inceliyor, bir şeyler anlatıp anlatmadığına bakıyorum.

Herkes uygun bir şekilde üzgün görünüyor. Ayık. Üzgün.

King hariç.

Parlayan gözleri ve gergin çenesi dışında kıpırdamıyor. King perişan değil, öfkeli. Öldürecek kadar kızgın mı acaba?

Mükemmel dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş, bacaklarını dikmiş, kollarını kavuşturmuş. Ama saçları biraz dağınık ve

Omuzları o kadar geniş ki, kaslarını bir oynatsa patlayacakmış gibi duruyor.

Rahip ağıt gibi dini bir şeyler söylerken onu gözlemliyorum ve anlıyorum.

King onu öldürdü.

Ve intikamımı alacağım. Tek gereken küçük bir kesik olacak.

Yaklaşırken başımı eğiyorum. Ben sadece bir çiçekçi kızım. Üzerimde isimsiz siyah bir pantolon ve şekilsiz siyah bir palto var. Uzun kestane rengi saçlarım faremsi bir peruğun altına sıkıştırılmış, sönük ve sönük bir bob.

Yas tutanların arasından sürünerek geçerken gergin özür sesleri çıkarıyorum. Kimse bana bakmıyor. Birkaç kişi elimde taşıdığım güzel ama unutulmaya yüz tutmuş aranjmanı görüyor ve sempatiyle mırıldanıyor. Herhangi biri olabilirdim. Trudy halkı tarafından çok sevilen biriydi.

King'in aksine. Neredeyse eniştem Trudy ile güçlü bir çiftti ama o huysuz bir adam. Henry'nin babasının cazibeli olduğu yerde, King karanlık ve yasakçı.

O kara kara düşünen tehlikeli şeyin biraz ateşli olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ama lezzetli erkekler hâlâ katil olabiliyor; Londra'da bu neredeyse zorunlu. Camden'dan şehvet tarafından geri çekilmek için çıkmadım.

Bir kesik.

Herkes dağılıyor, kederleri de hava gibi değişken. Daha önce yağmur yağıyordu ve hava açarak parlak güneş ışığına dönmüş olsa da zemin ıslak ve çamurlu.

King ile aynı seviyeye geldim.

Trudy'nin tabutunun üzerindeki toprağa bakıyor. Avuç içi hâlâ yumruğunda, parmak eklemleri bembeyaz. Kirli eller. Camden'ın lideri olarak ona hak ettiği saygıyı göstermeye bile cesaret edemiyor.

Artık mafya , değil mi?

Sanırım istediği buydu: hükümdar olmak, tek hükümdar olmak. Güç peşinde koşarken kardeşini, muhtemelen babamı ve Trudy'yi öldürdü.

King'de başka bir şey gördüğümü hayal ettiğim bir zaman -tek bir gece- vardı. Benimle kitaplar ve filmler hakkında konuşan ve şakalarımı gülen sıcak, şefkatli bir adam. Ama sabah, her zamanki gibi soğuktu. Sanırım herkes bir akşam için iyi adamı oynayabilir.

Çiçekleri Trudy'nin mezarının yanına koyuyorum, bıçağı elime alıyorum ve tamamen sahte olmayan yumuşak bir hıçkırık sesi çıkarıyorum.

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, göğsüme helikopter inmiş gibi oluyor. King'in omzuna yanlışlıkla dokunmak niyetiyle geriye doğru hafifçe kayıyorum. Bıçak inanılmaz derecede keskin. Kolunu takım elbisesinin içinden kesip açacağım, derisini sıyracağım ve o daha kesildiğinin farkına bile varmadan gitmiş olacağım.

Mengene gibi bir kavrama bileğimi hareketsiz bırakıyor. "Yapma."

Kıçım ön tarafına bastırılana kadar beni geri çekiyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bilmiyor. Bilemez. Kim olduğumu anlayamaz. Henry ya da takılanların hiçbiri anlamadı. King beni zar zor tanıyor.

Biçimsiz ceketimin içinden bile onu hissedebiliyorum. Sıcaklığını. Gücünü. Kıvrımlarımın onun kaslarıyla buluştuğu sert vücudunun düzlemleri.

Kalçaları kıçıma doğru kayıyor ve bir saniyeliğine onun sert, sıcak boyunu sırtımın alt kısmında, ateşlenmeye hazır bir silah gibi hissettiğime emin oluyorum.

"Bunu yapmak istemezsin," diye mırıldanıyor, sesi yanlış yöne fırçalanmış yumuşak bir kürk gibi sert.

Beni öldürebilir. Etrafımızda diğer yas tutanların alçak sesle konuşmaları devam ediyor. Burada oynadığımız küçük sahneyi kimse fark etmedi. Tek gördükleri benim King'e tehlikeli bir şekilde yakın durmam.

Beni öldürebilir.

Ama sorun değil, yapmayacak. Ben yeterince önemli değilim. O kim olduğunu bilmiyor-

"Olivia." Adımı kulağıma söylüyor, nefesi bir okşayış gibi.

Dehşet içime işlerken küçük bir gıcırta çıkarıyorum. Hava boğazımda pıhtılaşıyor.

Tutuşundan dolayı koluma yayılan acıya rağmen dönüyorum. Her zaman babamın kızı oldum, bunu kendi avantajıma çevirmenin bir yolunu buldum. Eğer yapabilirsem.

Kaçarken dönüp bacağını kesmek istiyorum ama onun yerine kendimi onunla aynı hızda buluyorum. Tutuşunu zahmetsizce ayarladı ve beni tekrar içine çekti. Gözüm göğüs kaslarında. Bu pahalı takım elbisenin içinde bile geniş göğsünün şeklini görebiliyorum. Kas.

Korku tenimi böyle ısıtmamalı, patlamış bir gülün güneşte ısınmış yaprakları gibi. Korkunç biri. Yüzüne kavgacı bir şekilde bakana kadar yukarı, yukarı ve yukarı bakıyorum.

Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim ve açgözlülükle ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Belli ki bu sabah tıraş olmuş ama şimdiden kirli sakallarının gölgesi var. Mankenleri ağlatacak bir yüzü var, tüm sert açılar. Canavar yapraklı yeşil gözleri ve gümüş rengi siyah saçları, zarif gömleği ve kravatıyla tamamen çelişen vahşi bir görünüm veriyor.

Ama gözleri. Orada daha önce hiç görmediğim derin, karanlık ve ışıltılı bir şey var, Camden şatosunda onunla ve tüm köleleriyle birlikte yaşadığım onca zaman boyunca onları üzerimde hissetmedim. Karnımın altında, cevap veren bir tril var. Sanki daha önce uykuda olan bir parçam bu alfa erkeğini tanıyor ve onu istiyor.

"Defol git buradan," diye usulca homurdanıyor.

Ama bileğimi bırakmıyor. Eğer bıçağa bir fiske vurursam.

Ben bunu yapmaya çalışırken King'in diğer eli benimkini kapatıyor ve bıçak yumuşak bir gümbürtüyle çimlere düşerken acı koluma yayılıyor. Bir çılgılığı bastırıyorum.

Ben tepki veremedenden ayağı bıçağın üzerindeydi.

"Şimdi git. Yaş." Beni iterek uzaklaştırıyor ama gözlerinde çözemediğim bir özlem ve çatışma var. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

King gitmeme izin mi veriyor? Aç bir siyah ayıyla karşılaşmaktan kurtuldum.

"Koş, çiçekçi kız," . Ben de koşuyorum.

Çiçekçideki küçük işime geri dönüyorum.

BİR AY SONRA.

Deniz kızına bakıyorum. Her ne kadar deniz kızları efsanevi olsalar da, Thames Nehri'nde yüzen Olivia kadar güzel değiller. İç çekiyorum.

Benden, Camden'dan ve Londra'dan uzakta uzun ve mutlu bir hayatı olmasını ummuştum. Fransa'ya ya da başka bir yere taşınmasını, denize girmesini hayal etmiştim.

"Duyduklarından emin misin?"

Brenna, "Patron, başımın omuzlarıma bağlı olmasını tercih ederim," diyor. Kendisi Camden'daki casusum ve yıllarca Trudy'ye danışmanlık yaptı. "Sana yalan söylemem."

Homurdanıyorum. Brenna haklı. Henry serseri mayın gibi. Her zaman vahşiydi ama burası Londra, mafya babaları tarafından yönetiliyor. Hepimiz öyleyiz. Bazıları onun deli ya da akıl hastası olduğunu söylüyor ve hâlâ hayatta olmasının ve kafasına bir kurşun sıkmamış olmamın tek nedeni de bu. Henüz.

Gerçek şu ki, annesine ona bakacağıma dair söz verdim ve bunu yapmak isteyecek kadar duygusalım.

Ama Olivia'yı tehdit etmek? Bu kabul edilemez.

"İşte " Brenna nehrin uzak kıyısına doğru başını sallıyor. Henry'nin arkadaşları Carter ve Steven, Olivia'nın kıyafetlerini bıraktığı yerde belirir.

Kahretsin.

Sözde benim adamlarım ama sadakatlerinin Henry'ye olduğu açık. Acaba kaç kişi o deliye eşlik edecek kadar aptal olabilir? Bu ikisi ve Henry için sonuçları olacak.

Camden sektör lordu olarak, halkımı kadife eldiven içinde demir bir yumrukla koruyorum. Bu işi ben istemedim, zaten kimse de istemez. Çoğu kişi bu pozisyona şiddet yoluyla gelir, oysa bu bana zorla kabul ettirildi. Ama kardeşiniz karısını dövüyorsa, işler ölümcül bir hal aldığına müdahale edersiniz. Ya da en azından ben öyle yaptım. Ve bundan pişman değilim.

Bakışlarım Olivia'ya dönüyor. Soğuk suda yüzmeyi bitirmiş ve sırtüstü, rahat bir şekilde yüzüyor. Bir özlem acısını bastırıyorum.

Onu son gördüğümde çirkin bir peruk takıyordu ve hala güzel olmasına rağmen, hayal edilemeyecek kadar güzel, şimdiki gibi etkileyici bir duruşu yoktu. Koyu renk saçları başının etrafında bir hale gibi süzülüyor. O bir denizkızı değil, bir nehir meleği. Ve suyun yüzeyinin hemen altında, kıvrımlarının bir ipucu var, çok ama çok cezbedici.

Onu ilk gördüğümünden beri o kıvrımları istiyordum. Yanlış, çok yanlış.

Kafayı yemiş olabilirim ama yeğenimin nişanlısına şehvet duymak benim için bile haddimi aşar. Evet, aileleri tarafından yapılmış bir güç eşleşmesiydi ama arkadaş olarak çok uygun görünüyorlardı. Bu yüzden onu uzaktan izledim ve sevdim. Ortadan kaybolduğunda ve herkes öldüğünü düşündüğünde, daha iyi biliyordum. Çünkü ölmüş olamazdı. Olivia'nın öldüğünü ruhumdan anlardım çünkü bu benim son parçamı da koparırdı.

Carter ve Steven uzak kıyıda Olivia'nın kıyafetlerini toplamışlardır, muhtemelen bıçağı da oraya saklamıştır.

uzakta. Her zaman aptal olduklarını düşünmüşümdür ama Olivia hafife alınacak biri değil. Onu canlı yakalamak istiyorlarsa her türlü güvenlik hissini ortadan kaldırmakta haklılar.

Brenna konuşur gibi, "Biliyorsun, Henry Olivia'ya Trudy'ye davrandığı kadar nazik davranmayacaktır," deyince gerildim. "Annesi için çabucak bitirdi ama arkadaşlarının onu reddeden kadınla biraz eğlenmesine itiraz edeceğini sanmıyorum."

Tutarsızca homurdanıyorum. Brenna haklı tabii ki. Olivia gittiğinde Henry perişan olmuştu. Kıyafetleri Hammersmith yüzme göllerinden birinin kenarında bulunmuştu. Ama acısının bedelini ödeyecek; Olivia'nın gidişinden bu yana geçen aylar içinde bu acı öfke ve kızgınlığa dönüştü.

Bir çiçekçide prenses değilmiş gibi çalışan Olivia'nın izini bulmam biraz zaman aldı. Zeki kız. Ve şimdi öldürülmeden, yaralanmadan ya da daha kötüsü olmadan onu yolumdan çekmeliyim. Ona zarar vermek gibi bir seçeneğim yok. Benim için değil.

"Carter ve Steven'la ilgilenebilir misin?"

"Ölmelerini mi istiyorsun?"

"Elbette." Bunu kaçınılmaz kıldılar. Henry ve hain arkadaşlarının çok uzun süre yaşamasına izin verdim, tıpkı babasının çok uzun süre yaşamasına izin verdiğim gibi. Ve eğer Olivia'nın güvenliğinin bedeli Henry'yi ortadan kaldırarak ölmekse, öyle olsun.

Olivia hâlâ suda yüzüyor, üzerinde çiçek desenli soluk mavi bir mayo var ve başka hiçbir şey yok. Kahretsin, bunca zamandır Londra'nın on mil dışındaki nehre gelerek Olivia'yı görebileceğimi ... Bunu yapmazdım. Sadece sapık olmadığım için değil, aynı zamanda anonimliği içinde özgür ve güvendedeyken mafyanın bir parçası olma tehlikesini ona yüklemek istemediğim için.

Ama onu izlemeye gelmeyi hayal ederdim. Zarifçe yüzüyor, ön tarafına dönüp suda bir çizgi çizerken kıvrak. Egzersizden sonra tembelce serinliyor, yoluna devam ediyor...

Takım elbise ceketimi ve kravatımı çıkardım.

"Şimdi harekete geçiyoruz," diye emrediyorum Brenna'ya. "Sudan çıkar çıkmaz onu alacaklar. Tuzaklarına doğru yüzmek üzere."

Brenna haklı olduğumu anlamadan önce bir an duraksıyor. Sonra koşmaya başladı, köprüye ve etrafına doğru ilerliyor. Ama Olivia'ya zarar vermelerini engellemek için oraya zamanında varamayacak ve Carter ile Steven da onları vurabileceğim görüş alanında değiller.

Gömleğimi başımdan çekip çıkarıyorum ve pantolonumu iterek boxerımı bırakıyorum. Olivia'yı suyun içinde izlemek, fark etmemesini tercih ettiğim rahatsız edici bir şişkinliğe neden oldu.

Kaçırılmak yeterince kötü, onun isteği dışında böyle bir şey yapacağımı düşünmek daha da kötü. Çünkü yapmazdım.

Sessizce suya giriyorum.

Kovalamacamızın beklentisiyle kanım deli gibi akıyor. Bunun nasıl biteceğini görebiliyorum. O ve ben, çıplak, ben onu avlıyorum. Ben avcı, o av. Suyun soğukluğuna rağmen sikim daha da sertleşiyor. Benden kaçmasını, omzunun üzerinden takip edip etmediğimi kontrol etmesini isterdim. Onu yakalayıp vücudumla sıkıştırana kadar koşmasını. Sonra onu tuttuğumda, onu ıslak, ihtiyaçla kıvranırken, eğilirken, onu almam için bana yalvarırken bulurum. Eğlenceli bir baştan çıkarma oyunu.

En azından rüyalarımda.

Bu gerçeklik oldukça farklıdır.

Onu yakalayacağım, güvende olmasını sağlayacağım, düşmanlarımızı öldüreceğim, sonra da bıçaklarla oynamayı sevdiği için yumuşak bir hayvan gibi onu doğaya geri bırakacağım.

Ama şu anda, bunun bizim oyunumuz olduğunu hayal edebiliyorum, çünkü bu bir gereklilik.

Olivia bir denizkızı olabilir ama ben bir köpekbalığıyım.

OLIVIA

Bir an boş boş kıyafetlerime doğru yüzüyorum, onları bıraktığımı düşündüğüm yerde hiçbir şey göremeyince biraz kaşlarımı çatıyorum, sonra bir şey bileğimi yakalıyor. Bitkiyi yerinden çıkarmak için sertçe tekmeliyorum. Sonra beynim hiçbir balığın ya da havuz otunun beni tutan şey kadar sıcak olmadığını fark edince paniğe kapılıyorum. Bir el -sıcak, erkek ve uzlaşmaz- ağzımı kapatıyor.

Bağırıyorum ama sesim cılız bir ciyıklama olarak çıkıyor ve zaten duyacak kimse de yok. Yüzmek için burayı seçtim çünkü ıssızdı.

Panik çöktü.

Ona karşı tekmeler savuruyorum, inciklerine vuruyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi dövüşüyorum, ki muhtemelen öyle. Dirseğim sert göğüs kaslarıyla birleşince homurdanıyor. Geri çekiliyorum ve onu tekrar itmeye çalışıyorum, daha sert bir şekilde, ama tutmuyor. Nehir yatağına doğru tırmanırken ayak parmaklarımın altında yumuşak, ıslak çamur eziliyor ve küçük bir balık topuğumun altından kurtuluyor. Şanslı balık.

Ben o kadar şanslı değilim. Çırpınan kolum deriye çarpıyor ve saldırganımdan bir "oof" sesi geliyor. Tekrar saldırıyorum ama bu sefer hazırlıklı, bileğimi yakalıyor.

"Kes şunu, seni küçük aptal." Bir hırıltı.

I Dondurmak olarak benim Zihin Dönüyor.
Ben olsam Biliyorum o her yerde ses.

Kral.

Camden'ın patronu benden ne istiyor?

King anlık şokumu kullanarak diğer bileğimi de tutuyor ve karnımda birleştiriyor.

Ayaklarım kayıyor ve beni göğsüne doğru çekmeden önce sertçe öne doğru düşünüyorum.

Midem kabarıyor ve eli hıçkırıklarımı emiyor.

Cevabı biliyorum. Onu son gördüğümde öldürmeye çalışmışım. Unutmadı ve intikam almak istiyor. Başarısız olduğumu boş ver.

Sabitlendi.

Tamamen sabitledim.

Göğsüm kabarıyor. Hasta olacağım. Öleceğim. Böyle ölmek istemiyorum.

Camden'dan ve o dünyanın tüm ölümcül entrikalarından çıkmamın nedeni, yaşama yönelik acımasız tehdittir. Bitkilerle ilgilenmek istiyorum. Güzel şeyler görmek istiyorum. Trudy'yi öldürdüğü için King'den intikam almak istiyorum, evet ve bunu sessizce planlıyordum. Ama yaşamak istiyorum.

"Kavga etmeyi bırakırsan güvende olursun."

Ve eğer beni histerik yapacak bir kelime varsa, o da bunlardır. Camden erkekleri tarafından yakalanan kadınların başına kötü şeyler gelir. Ben bilirim. Neredeyse biriyle evleniyordum.

Vücudumun her parçasıyla mücadele ediyorum. İşe yaramaz apandistimin bile King'den kaçmaya çalıştığına yemin edebilirim. Parmaklarını ısırmaya çalışıyorum ama ağzıma çok sıkı geliyorlar. Bacaklarım suyu öyle bir tekmeliyor ki etrafımızda kaynıyor ve dizlerine, kalçalarına, baldırlarına vuruyorum.

Faydası yok. Nehir akıp gidiyor ve King beni uzak kıyıya taşıırken kimse yardıma gelmiyor. Kıyafetlerimden ve bıçağımdan uzağa. Arabamdan yarım mil yürüdüğüm yerden uzağa. Küçük, güvenli hayatımdan uzağa.

Sanki keserken sakinleştirmeye çalıştığı vahşi bir hayvanmışım gibi yumuşak, rahatlatıcı şeyler söylüyor. Onları duymuyorum. Bizi sudan çıkarıyor, çamurlu nehir kıyısında biraz kayıyor ama asla bırakmıyor.

Yere düşüp yuvarlanarak kurtulabileceğimi düşünerek gevşiyorum. Ama King buna kanmıyor. Acımasız bir beceriyle ağzımı tikiyor, deri kemeri olduğunu tahmin ettiğim şeyle bileklerimi arkadan bağlıyor ve takım elbise ceketiyile ayak bileklerimi bağlıyor.

Yüzme kostümüme takılı küçük fitness takip fark etmedi ama her halükarda bana bir faydası olmayacak. yılların yüzme rekorları olduğu için hala kullandığım eski bir hurda parçası. Beni bir ağacın gövdesine oturtuyor, gömleğini omuzlarıma sarıyor ve şaşırtıcı derecede nazik elleriyle saçlarımdaki suyu sıkıyor.

Ona kafa atmaya çalışıyorum ama o usulca gülerek kaçıyor.

Ancak o zaman takım elbise pantolonunu giyiyor ve yavaşça düğmelerini ilikliyor. Hâlâ su damlıyor ve göğsü güneş ışığında parlıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Beni kaçıran kişi tartışılmaz derecede güzel. Gergin kasları ve geniş omuzlarıyla bir boksör fiziğine sahip. Tamamen zarafet ve serbest bıraktığında dünyaları paramparça edecek sıkıca tutulan bir güç.

Muhteşem, tehditkâr ve beni tamamen kontrolü altında tutuyor. Utanç verici bir şekilde, bu sonuncusu bacaklarımda arasındaki çekirdeği ısıtıyor. Beni tahrik ettiğini öğrenmemeli. Bu sonum olur.

Ne yaptığımı gizleme zahmetine girmeden bağlarımı test ediyorum.

Bunu bekliyor.

"Çok sıkılar, Olivia." Gözlerini benden ayırmıyor. İçini çekiyor, kollarını kavuşturuyor ve sanki beni kaçırp bağlamış olması benim suçummuş gibi bana kaşlarını çatıyor.

"Sanırım eve gitsek iyi olacak," diyor nefesinin altından, boyun eğmiş bir şekilde.

Umutsuzca başımı sallıyorum. Babamın kaybolduğu, Trudy'nin öldüğü ve Henry Senior'un hayaletinin dolaştığı söylenen yerde değil. Kaçmamın bir sebebi var. Oraya geri dönemem.

Yanıtımın bir işe yaramasını beklemiyorum ama King'in kaşları birbirine çarpıyor, sonra gevşiyor.

"Hayır, kale değil. Benim evim." Oh.

Başka bir evi olduğunu bilmiyordum.

"Ayaklarını çözersem kaçmaya çalışır mısınız?"

Bu aptalca sorunun hak ettiği tek cevap olarak gözlerimi deviriyorum.

"Evet, tabii ki taşıyacaksın. Seni ben taşıyacağım."

Beni haysiyetsiz bir itfaiyeci kaldırışıyla omzuna atmasını bekliyorum, ama o gelinini eşikten geçiren bir aşık gibi beni kollarına alıyor.

Ama ben onun esiriyim. Ve bağlı.

Ve ben onun gelininden en uzak şeyim.

Nasıl kaçacağım? Tek yapabildiğim ona kafa atmak, zaten dövüşmekten bitap düşmüşüm ve o hiç oralı olmuyor. Hiçbir anlamı yok ve onun sıcaklığı garip bir şekilde yanımda rahatlatıcı.

Durumu kafamın içinde Rubik küpü gibi evirip çeviriyorum ama bir çıkış yolu göremiyorum. Bir çözüm göremiyorum. Fırsatımı beklemek zorundayım. Sonra onun arabasındayız - lüks ve kurşun geçirmez camlı kocaman siyah bir SUV - ve beni dikkatlice yolcu koltuğuna yerleştiriyor.

Trudy'yi, Henry Senior'u ve büyük ihtimalle babamı öldürdü. Belki de Camden'daki insanlar kaçmış olmama rağmen ölümünden onu sorumlu tutmuşlardır.

Şimdi beni öldürecek.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

Helikopteri uçurabildiği için arabada uzun süre kalmıyoruz. Tabii ki uçurabiliyor. Ve beni şehrin dışındaki küçük havaalanında taşırken etrafta "Hey, belki de o kızı kaçırma" diyecek kimse yok.

Güneybatıya doğru gidiyoruz ve sanırım o indiğinde Cornwall'dayız.

Ağzımda bu kravat olmasaydı, beni nereye götürürse götürsün onu nasıl öldüreceğimi söyledim. Yavaşça.

Nerede olduğumuzu görünce şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Bunun yerine... Ne beklediğimi bilmiyorum ama burası tepelerde yuvalanmış küçük, şirin bir taş kulübe değil. Görünürde kimse yok, başka bir ev bile yok.

King bana baktığında iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Yine de kaçacaksın, değil mi?"

Ve sonunda beni -ne oldum ben, kanlı bir oyuncak bebek mi?

"Neredeyiz biz?" Beni yumuşak deri bir kanepeye oturtuktan sonra ağzımdaki tıkaçı çıkarırken soruyorum. Oda küçük ve alçak tavanlı. Çıplak taştan bir şömine, pelüş bir halı ve raflar dolusu kitap var. Rahat.

King, pahalı takım elbisesinin pantolonu ve üstünde hiçbir şey yokken, yaz olmasına rağmen ateş yakıyor.

"Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere. Kaçmanın bir anlamı yok. Tüm bölge benim."

Dürüstçe cevap vereceğini düşünmemiştim. Her iki durumda da tek başıma olduğum için pek önemi yok. Camden dışındaki tek savunmam anonimlikti. Arayabileceğim kimse yok.

"Neden buradayım?" Daha da önemlisi, neden beni öldürmedi?

Bağlarımdan kurtulmaya çalışmaktan bileklerim ağrıyor ama arkası dönükken bir boşluk yaratmaya çalışıyorum.

"Merak etme, güvenli olduğunda gitmene izin vereceğim."

Bu ne anlama geliyor? "Sen beni kaçırmadan önce güvendeydim."

"Hayır. Değildin."

"Cehennem gibi."

"Olivia." Ateşten ayrılıyor ve üzerimde duruyor. Gözlerimiz buluşana kadar bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. Yanaklarımdan kıvranan içime kadar kızarıyorum. Kaçmaya konsantre olabilmem için gerçekten daha fazla kıyafet giymesi gerekiyor. Şu anda tek yapabildiğim, beni kendisine doğru tutmasının yankılarını hissetmek. Tek düşünebildiğim, onun tarafından tekrar kısıtılmanın nasıl bir his olacağı, ama bu sefer bir yatakta. Anatomisinin belirli bir kısmı tarafından kısıtılmak. Hayal gücüm bu ayrıntıda bulanık, ama üzerimdeki ağırlığının düşüncesi, hınzırca yaramazlık yapan güçlü elleri...

Şakaklarındaki gümüş rengine rağmen King oldukça formda. Hâlâ çıplak olan göğsü sıkışmış ve pantolonunun başladığı yere doğru uzanan siyah kıllarla dolmuş. Omuzları geniş ve kolları kaslarla şişiyor. Biceps? Triceps? Kim bilir. Ağzımı sulandırıyorlar.

O, açıkçası, muhteşem.

Benim yirmi yaşına karşılık o en az kırk yaşında ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğini görmek utanç verici. Tüm o tecrübe ve bilgi. Ve evet, tehlike de cazibenin bir parçası. Henry'nin yaptığı gibi bana karşı kullanıldığında değil, ama soyut olarak... Yardım edemem ama tüm o erkeksi gücün beni korumasını istiyorum.

Ama burada olan bu değil, değil mi? "Ben hala nehir suyuyla kirliyim, sen de öylesin."

Bunu imalı bir şekilde söylemek istememiştim ama King'in gözleri ben söyler söylemez parladı ve eğer bağlı olmasaydım kendimi tekmeleyecektim. Ama sonra... "Belki düş alabiliriz?"

Bu bir ipucu değilmiş davranmam. Çünkü bunun ilk başta tahmin ettiğim kadar kötü olmayabileceği aklıma geliyor. King'in arkasındaki ateş kadar parlak bir cinsel gerilim var aramızda.

"Doğru. Senin de giyecek daha iyi bir şeye ihtiyacın var."

Dürüst olmak gerekirse, bu durumla ilgili başka bir şey olmasa da gömleğini sevdim.

Tamam, onun için çok ıslak ve azmış durumdayım ama bunu kimseye söylemeyeceğim.

Trudy'ye yaptıkları için onu öldüreceğime yemin ettim. Onu nasıl öldüreceğimi planlıyordum ve unutmadım. Yemeğine zehir koymayı ya da arabasını havaya uçurmayı düşündüm. Ama hayır, sanırım bıçağa döneceğim. Mutfakta bir tane olmalı.

Yani King'in gözlerindeki bu flört ve cazibe parıltısı benim üç amacıma hizmet ediyor. Güvenini kazanmak. Duygularını şehvetle bulandırmak. Bu süreçte kendimi kaybetmemeye çalışmak. Trudy ve babamın intikamını almak. Kaçmak.

Çok basit.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Olivia duş almak istediğinde, sikim hazır ola geçiyor. Bizi birlikte görebiliyorum, su çıplak vücutlarımızdan akıyor, ben arkadan ona sokuluyorum.

Böyle bir şey olmayacak. Düşüncemi bastırıyorum.

Olivia'yı hafife almayacağım. Yüzünde bir gülümseme ve karnımda bir bıçakla beni öldürecektir.

"Dışarıda durabilirsin," diyor, gözleri hâlâ çıplak olan göğsümde.

"Ve kaçmanın bir yolunu bulmana izin mi vereyim?"

"Tuvaletten." Çok masum görünüyor.

Ayaklarının dibinde diz çöküp düğümlü takım elbise ceketimi çözüyorum. Ayak bilekleri biraz kızarmış ve başparmağımı acının üzerine koymaktan kendimi alamıyorum. Keşke...

"Dön." Ve bileklerini bana vermek için itaat ettiğinde, bu uyum kalbimden sikime kadar uyarılmayı ateşliyor.

Ellerini gömleğimin kollarından geçiriyor. "Bana katılacak mısın?"

"Hayır."

Banyoyu işaret ediyorum. Bacakları çıplak ve onu takip ederken bakmama izin veriyorum.

Yürürken gömleğimin düğmelerini açarken benimle alay ediyor, yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde. Kapıyı kapatıp fayanslara yaslanırken kayıtsızmışım gibi davranıyorum. Pençe ayaklı devasa bir küvet, duşakabin, Olivia'nın kaçmaya cesaret edemeyeceği tavan pencereleri ve odayı bir orman gibi hissettiren bir dizi saksı bitkisi ile şımartıcı bir banyo.

Hala onu sudan çaldığım zamanki mütevazı mayosunu giyiyor. Evet, sanki bu kıza yeterince aşık değilmişim gibi, hem sevimli hem de tehlikeli olmak zorunda. En sevdiğim kombinasyon. Ya da belki de sadece o öyledir.

"Soyun. Yıkan." Ona bir havlu asıyorum ve musluğu açıyorum.

Bakışlarımı aşağıya çeviriyorum ve mayosunun fayanslara vurduğunu duyuyorum. Ayak parmakları çok güzel, tırnakları tatlı, ışıltılı, soluk bir maviye boyanmış. Ayaklarının suyun altında adım atışını izliyorum.

Hayal gücüm göğüslerine çarpan spreyin görüntüsünü sağlıyor ve bir iniltiyi ısııyorum.

"Sen de hâlâ kirlisin."

"Yaşayacağım." Belki de tenimdeki ter parıltısı...

"Neden bana katılmıyorsun?"

Ben de istiyorum. Ona katıl, bak. İkimiz de doyana kadar onu becermek istiyorum. Onu kendim için istiyorum ve asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Bunun mantıklı olan tek bir kısmı var. Gözlerimi yere dikerek pantolonumu ve boxer'ımı aynı anda çıkarıp duşa giriyorum. Yaklaşık dört metrekaresi kaplayan gülünç büyüklükte bir yağmur duşu yaptırdığım için geçmişteki benliğime teşekkür ederek dişlerimi sıkıyorum ve ılık su üzerime vururken seksi olmayan şeyler düşünüyorum. Sertleşmemeliyim.

"Çıplak göğüslerime bakmayacak mısın? Üzerlerinden ılık sabunlu su akıyor." Sesi boğucu ve vaat dolu.

"Hayır," diye homurdanıyorum ama görüntü tam da onun istediği gibi kafamın içinde. Sikim tepki olarak kalkıyor.

"Çok onurlu," diyor ironi yaparak.

Duş jelini bulurken bir yandan da umutsuzca onun mükemmel vücuduna bakmamaya çalışıyorum. Ama onu kollarımda tuttuğum anı yankılanıyor, inkar edilemez. Olivia'nın ayaklarına bakarak kendimi üstünkörü sabunluyorum. Ayak parmaklarını kıvrıyor ve ayak kemerini nazikçe baldırına doğru sürüklüyor.

"Ayaklarıma bakmaktan hoşlanıyor musun?"

Kahretsin, bu kadın tam bir fingerdek ve siren. Çekilmeyi reddediyorum.

"Öyle görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Evet, eminim öyledir. Beyzbol sopası olarak kullanılacak bir ereksiyonum var.

Biçimli bacaklarına, kalçalarının kıvrımına ya da güçlü bacaklarının yumuşak, pembe ve teslimiyetçi bir hal aldığı çukura bakmamalıyım.

"Sırtımı yıkar mısın?"

"Hayır!"

Saçımdaki sabunu itiyorum ve bir havlu kapıp belime sararak neredeyse koşarak uzaklaşıyorum. Gözlerimi onun ayaklarından ayırmıyorum. Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Yıkamakla oyalanıyor ve yemin ederim bana işkence ediyor. Ama en azından şimdi havluyu tenteliyor olsa bile horozumu kapattım ve sonunda duşu kapatıyor ve yumuşak bir hışırtı var.

Onu havlularımdan birine sarılmış, dudaklarında seksi bir gülümseme ve zeki gözlerinde spekülasyonla bulduğumda başımı kaldırıp rahatlayarak nefes veriyorum.

"Tuvaleti kullanmam gerek." Kabarık beyaz havluyu kendine doğru çekiyor.

"Bakmayacağım." Elimi sallıyorum ve kırmızıya çalan damarlı yapraklarıyla bir muz bitkisine odaklanıyorum.

"Tamam."

Hava değişiyor. Ters giden bir şeyler var. Neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bana katılabilirdin, biliyorsun," diye mırıldanıyor. Zihnim aradaki farkı çözemiyor. Ve eğer uyarılmışlığımı bir nebze daha konsantre olsaydım, kapı mandalının sesini kaçırabilirdim.

Olivia'nın çıplak omzunun gözden kaybolduğunu görmek için başımı tam zamanında kaldırıyorum. Kendimi onun peşine atıyorum, sanki o küçük bir tavşan ve ben de bir tilkiymişim gibi tüm kovalama içgüdülerim tetikleniyor. Kan bacaklarımda dolaşıyor ve bugün ikinci kez kız arkadaşımı avlama hissinin tadını çıkarıyorum.

Banyodan çıktığımda ön kapıya kadar yolu yarılamıştı ve üç adımda ona yetiştim. Bir an sonra kollarımda, tekmeliyor ve çırpınıyor. Onu sıkıca tutuyorum, yerden kaldırıyorum ve ayı gibi sarılarak yatak odasına taşıyorum. Onu bağlamanın kolay olduğunu bildiğim tek yere.

Onu taşırken havlumu düşüyor ve bir kenara atıyorum. Duştan gelen suyla kaygan bir şekilde ıslanmıştı ama onu yatağıma atıp bileğini hızlıca yatak başlığındaki kayışla bağlarken bir şey fark ettim.

Taşaklarım acımıyor.

Gözlerim de öyle. Ya da kafa derim.

Zeki bir kadın ama baldırlarıma tekme atmasına rağmen sakat bırakacak bir şey yapmadı. Neler olduğunu anladım.

Diğer bileğini tutturuyorum, sonra topuğunu göğsüme sıkıştırmaya çalışırken bileğini yakalıyorum ve parmak uçlarımda altındaki teninin yumuşaklığının tadını çıkarmaya izin veriyorum.

Yatağıma uzandığında sırtı eğiliyor ve göğüslerini yukarı kaldırıyor.

"Seni piç kurusu."

Geride durup boş zamanlarımda ona bakıyorum. Bağlanmış, bacakları açık, muhteşem. Bağlarını test ediyor ve nefesi kesilirken ağzı "o" şeklinde açılıyor. Mavi gözleri siyah, göz bebekleri geniş.

"Sesini atabilirsin."

Elini sarsıyor, sonra parmaklarını ipin üzerinde kıvrıyor. Tamamen yakalandığını kalçaları biraz esniyor. "Yararlı olabilir."

"Sevimli bir numara. Bir adamın akıl sağlığından şüphe etmesine yetecek kadar." "Senin gibi kibirli birini değil tabii ki."

"Gurur, Olivia. Kibir değil."

Yatağıma yayılmış, açıkta duruyor. Bu bağlar bir kadını tutsak etmekten çok daha farklı bir amaç için tasarlandı ve yüzünün kızarması bunu onun da bildiğini gösteriyor.

Tenindeki su kurumuş ama bacaklarının arasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Kukusunun dudakları uyarılmışlıkla parlıyor.

"Seni yakalayacağımı biliyordun."

Kapının parmak izimle kilitlendiğini biliyordu, kapıyı açtığımı gördü. Ağzında sert bir çizgi vardı. İnatçı.

"Kaçmak isteseydin, tavan penceresini denerdin." "Beni öylece mı bırakacaksın? Senin Plan mı, King? Ben neden buradayım ki? Beni öldürmeyeceksin."

"Seni öldürmeyeceğim, hayır." Aslında, onu hayatım pahasına koruyacağım.

"Bırakın gideyim."

Başımı sallıyorum.

"Yardım edebilirim, biliyorsun. Bu acıyı hafifletebilirim." Bakışlarımı ıslak, pembe ve muhtaç olduğu yerde görmesine izin veriyorum. Ona Henry'den ve hayatına yönelik tehditten bahsetmeliydim. Yaptıklarımı haklı çıkarmalı ve düşman olmadığımı görmesine yardım etmeliydim. "Sadece söyle."

Bakışlarımız buluşuyor ve biliyorum ki o da benimle aynı geceyi hatırlıyor.

Neredeyse iki yıl önce. Camden'a sadece bir ay önce gelmişim ve hâlâ rahmetli ağabeyimin yakın çevresinin entrikalarını çözmeye çalışıyordum. Kim deliydi, kim güvendeydi, kim beni bir çırpıda öldürebilirdi.

Bir gece geç saatte kütüphaneye gitmişim. O evde kimse kütüphaneyi kullanmazdı. Sadece gösteriş içindi. Sonuçta, akıllı telefonlar ve Wi-Fi varken kimin modası geçmiş kitaplara ihtiyacı var ki? Cevap: Ben. Ve Olivia.

İçeri süzüldü, karanlık tarafından örtüldü. Bir sandalyeye yayılmış, gözlüğümü burnuma dayamış, dizüstü bilgisayarımda çalışarak kardeşimin bıraktığı mali karmaşayı çözmeye çalışıyordum. Henry Senior yüzünden tehlikede olan sadece Trudy'nin hayatı değildi, tüm organizasyondur.

Gözleri irileşmiş ve korkmuştu. Ona hangi kitabı getirdiğini sordum - botanik kitabı - ve o da karşımdaki sandalyeye kıvrılıp bana sevdiği bitkileri anlatmaya başladı.

Sanırım o zaman ona aşık oldum. O tatlı ciddiyet ve merak. Doğal dünyayla bir kedi yavrusu kadar ilgiliydi. Ve kurnaz değildi, masumdu, saftı. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, benim ona duyduğum ezici arzuyu bir kenara bırakın, kendi duygularını bile zar zor anlıyordu. Onu yatağına göndermeden ve kucağıma çekme isteğimi reddetmeden önce saatler geçti.

Ertesi gün Henry eve geldi.

Uzun zamandır dikkat etmediğim siyasi bir karşılaşma aniden acı verici bir yankı uyandırdı. O ve Henry birbirlerinden yeterince hoşlanıyor gibiydiler ve Olivia'yı kendim için ne kadar istesem de bu işe karışmamaya yemin ettim.

Ama geçirdiğim o saatleri unutmadım ve gözlerindeki ilgiyi hayal etmeme izin verdim.

"Seni öldüreceğim," diye tıslıyor.

Artık hayal etmiyorum. Bakışları beni yakıyor.

"Beni öldürmeden önce." Omuz silkiyorum. "Seni iyi hissettirebilirim."

"Seni durduramam."

"Hayır, haklısın. Amını öpebilir ve seni dilimle boşalmaya zorlayabilirim."

Boynu ve köprücük kemiklerinin üzeri pembeleşiyor.

"Ama sen istemedikçe yapmayacağım, Lia."

Ona verdiğim özel ismi duyunca gözlerini kırptırdı. Anlaşılabilir. Hiç kullanmadım. İçine girerken onu tatlı tatlı sevdiğimi söylemeyi düşündüm, ama hiç konuşmadık. O benim gizli düşkünlüğüm, hafif bedeninin isteyerek üstümde olmasını, zevk almasını ve kendini bana vermesini hayal ediyorum. Birçok kez parmaklarımı sikimin etrafına doladım, gözlerimi kapattım ve Lia'mı hayal ettim.

Keşke benim olsaydı.

Titriyor.

Bekliyorum. Saniyeler, sonra daha uzun.

Sonra bir iç çekiyorum ve arkamı dönüyorum. Bunu bekliyor olsam bile, kim olduğumu hatırlamak acı veriyor. Benim gibi acımasız ve alaycı yaşlı bir gangster için fazla iyi. Benim gibi yaralı bir adam için fazla mükemmel.

"Tehlike ," diyorum sertçe, "gitmene izin vereceğim." Henry'yi etkisiz hale getirdiğimde.

"İstiyorum..." Sesinin yumuşaklığı beni duraksatıyor. "Ağrını dindir, Kral."

Birden damarlarımda iki kat fazla kan dolaşmaya başladı. Aletimde, uzuvlarımda. Geri dönüp bakışlarıyla buluşuyorum.

Sahip olduğum tek şey bu olsa bile, minnettar olacağım. Lia'nın kırıntıları alacağımı düşündüğümde daha fazla. "İhtiyacın olan her şeyi her zaman tamir ederim."

OLIVIA

"Lia," diye nefes alıyor, sanki teklifini kabul ettiğim için rahatlamışım gibi.

Sonsuz bir yavaşlıkla devasa bedenini benimkinin üzerine uzatıyor. Ama beklediğim ve istediğim gibi ağırlığını bana bastırmak yerine, kendini uzakta tutuyor. Beni destekliyor, bir dirseği göğsümün iki yanında.

Beni öpmeden önce burunlarımız sürtünüyor. İlk başta yumuşak bir dokunuş, nazik bir başlangıç. Ama tatmin etmem gereken yakıcı bir acı var. Bir oyuncakla ya da parmaklarımla değil, onunla.

Tanıştığımızdan beri binlerce kirli düşünceyi körükleyen adam. Hayal kırıklığıyla ağzına doğru miyavlıyorum.

Piç herif kıkırdama cüretini gösterdi.

Ama ne bekliyordum ki? Rüyalarımda benimle dalga geçiyor, emirler yağdırıyor, beni tam istediğim gibi beceriyor. Gerçek hayatta, King her zaman sadece istediğini yapacaktı.

Aramızda ve zonklayan amımda biraz temas kurmaya çalışmak için uzanıyorum.

Dikleşen meme uçlarım göğsünün kaba kıllarına sürtünüyor ve dudakları tembel bir öpücükle benimkini alırken vücudumda zevk titreşimleri yayılıyor.

"İçine kayabilirim Olivia," diyerek çenemi öpüyor ve kulağıma mırıldanıyor. İçime lezzetli bir ürperti gönderiyor.

omurgam. "Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bunu ne kadar arzuladığımı görünce yanaklarım kızardı. Tamamen onun merhametine kalmayı, her şeyi onun almasını.

"Sakın uyuma, Kral. Seni öldüreceğimi biliyorsun." Savunma olarak sadece ukala ağzımla bağlanmış olmanın, King'i kontrolünü kaybetmesi için cezbetmek istememe neden olması utanç verici derecede sürtükçe. "Beni zorladığın bahaneye sahip olursam her şey daha çabuk olacak."

Çünkü evet, bu büyük ve karanlık yaratığın beni ezip geçmesine ihtiyacım var. Ama onun kim olduğunu unutmadım. Kral. Ne olduğunu. Camden'ın mafya patronu. Zirveye acımasızca ulaşmış. Öldürerek.

"Oh hayır sevgilim," diye mırıldanıyor, "Sana bunu yaptırmayacağım. Seni becermem için yalvarman gerekecek.

Arzularını dile getirmen gerekecek. Eğer çaresiz, kirletilmiş masum rolünü oynamak ya da ikimizin de hoşuna gidebilecek

başka bir oyun oynamak istiyorsan, önce bunu bana itiraf etmelisin. Ama..." Vücudumda aşağı doğru kayarak göğüslerimi serin havaya maruz bırakıyor. "Bu ağrının hafifletilmesini nazıkçe istediğine göre, bunu senin için yapacağım."

Beni tadıyormuş gibi dilini üzerimde gezdiriyor. Ağzı açık öpücükler -beni adeta yutarken öpücük bile sayılır mı?

"Çok uzun zamandır bekliyordum," diye mırıldanıyor tenime. "Sana sahip olacağımı hiç düşünmemiştim."

Bunu mu istiyor? Bulanık beynim bunu ya da ne anlama gelebileceğini kavrayamıyor.

Amansızca aşağıya iniyor, çok yavaşça ve bir elini göğsümde bırakarak, giderken öpücükler bırakıyor. Onun güvenmem ve arzulamam gereken son kişi olduğunu umursamayacak kadar gerginim.

Kirli sakalı iç bacaklarımla hassas derisini okşuyor ve içime bir ürperti gönderiyor. Bu sadece onun hissi değil, o olması.

King vücudumu keşfederken benim çok güzel, çok lezzetli, onun iyi kızı olduğumu mırıldanıyor. Zor duyuyorum, ama sanki her

hücrelerimden biri King'in sesini tanıyor ve yanıt vermeye hazır.

Göbeğimin üzerindeki nefesi beni inletiyor. Bir meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor ve amımı yalıyor.

Neredeyse yataktan fırlayacaktım. Bu zevk bir şimşek gibi, beklenmedik. Bir yalama daha, yine doğrudan en çok ihtiyacım olan yere ve neredeyse hiçkır ağıyorum, bileklerim ve ayak bileklerim ipleri zorluyor. Ona dokunmamın ya da karşılık vermemin hiçbir yolu yok ve bu durumu daha da seksi kılıyor.

Giriş yerimde, ıslak kıvrımlarımın üzerinde duran parmak ucunun verdiği hissi tanımam bir saniye sürüyor. Kendiminki hariç, oradaki ilk parmak.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

King kelimelerle cevap vermez. Kayarak giriyor. Uyarılmışlıktan sıırıslıklamım, bu yüzden parmak eklemine kadar kaymakta hiç zorlanmıyor. Ve tüm bu süre boyunca beni sert darbelerle yalıyor. Klitorisimi acımasızca yalıyor ve meme ucumla da alay ediyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, kesinlikle kendim için yapabileceğim hiçbir şeye benzemiyor. O büyük ve ezici. O da biliyor. Her dokunuşu beni çıldırtmak için hesaplanmış. İstem dışı her nefes alışına ve seğirmeme gösterdiği ilgi, her vuruşunu daha da güçlendiriyor. Bağlı olmak bunu sonsuz derecede ateşli kılıyor. Uzaklaşamıyorum. Onu tatmin edemiyorum. Tecrübesizliğimle doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulayamıyorum. Bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ben de öyle yapıyorum. Alıyorum, alıyorum ve alıyorum. Dokunuşunun beni çok iyi hissettiren darbeler ve sarsıntılarla doldurmasına izin verirken, daha fazlasını inşa etmesine ve kışkırtmasına izin veriyorum.

Vaat ettiği serbest bırakma üzerime üşüşüyor, sıcak bir gelgit gölgesi gibi ilerliyor, geri çekiliyor, taşıyor ve alçalıyor, ta ki sonunda üzerime çökene kadar.

Nazik, hızlı ya da yumuşak değil. Hiçliğin ortasında bağlı olduğum için şükrediyorum çünkü sarsılıyorum, titriyorum ve dudaklarımdan dökülen çığlık hiç de sevimli değil. Orgazmı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum, imkansız bir şekilde.

O kadar sert boşalıyorum ki, eğer zapt edilmemiş olsaydım yüzüne tekme atacağımdan eminim.

Ellerim bağları kavlıyor ve amım parmaklarına yapışıyor. İyi ama yeterli değil.

Zevk hafifler hafiflemez, daha fazlasını istiyorum. Onun için çaresizim.

Gözlerimi açıyorum ve King'in gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzüne sinir bozucu, kendinden memnun, gururlu bir ifade yayılıyor. Beni o kadar yoğun bir şekilde boşalttı ki sırtım eğildi ve bir daha asla eskisi gibi olamayabilirim ve o bu konuda bir pislik gibi davranacak.

Arkadaşımı öldürdü. Trudy, bana hiç sahip olamadığı kızımıymışım gibi baktı.

Muhtemelen babamı o öldürdü.

Camden'dan ve bildiğim her şeyden kaçmamın sebebi o. Ama hâlâ orgazmımın artçı şoklarını yaşarken ve King'in gözlerinin yeşilinde boğulurken buna odaklanmak gerçekten çok zor. Hayat dolu bir nehir kıyısı, onun gözleri.

Onun bir katil olduğunu kendime hatırlatmam bile bedenimi tepki vermekten alıkoymuyor.

Buradan gitmek zorundayım. Sadece Londra mafya bölgelerinin küçük oyunlarında bir piyon olmaktan uzak, kendi hayatımı istediğim için değil, aynı zamanda bunu yapmazsam King'le birlikte olmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlayacağım için.

"İşte anlaşma. Banyodaki pencereyi kilitleyeceğim." King ağır ağır vücuduma tırmanıyor ve kendini uzakta tutuyor. "Kaçamazsın. Kaçsan bile kilometrelerce uzaktaki tüm arazi bana ait. Seni görecektim ya da kaçacak kimse yok."

Yarım gülümsemesiyle büyüldüm. Anlamıyorum ve bakışlarım belinin altına kayıyor. O... Ben hiç... Beynim kekeliyor. Böyle ereksiyon halindeyken nasıl düşünebiliyor? Beni bu kadar heyecanlandırduğında beynimi çalıştıramadım. Hâlâ da yapamıyorum.

"Eğer kaçarsan, seni kovalarım. Bundan zevk alırım. Ama Lia, bir an bile şüphe etme: Seni yakalayacağım."

Berrak, tatlı dağ havası bir anda bal solumak gibi geliyor. Kovalanma ihtiyacına dayanamıyorum. Onun tarafından.

"Neden?"

"Çünkü burada, benim yanımda güvendesin." Gözlerimi deviriyorum.

"Elbette."

Yorum yapmıyor ama dikkatli elleriyle bağlarımı çözüyor, avuç içleri ipin tenime battığı yeri . O bir çelişki. Büyük, sert ve güçlü, ama yine de şefkatli ve cömert.

Beni serbest bıraktıktan sonra gardırobun kapağını açıyor ve takım elbiseler, pahalı gömlekler, bir yığın kot pantolon ve eşofman altı, tişörtler, kareli oduncu gömlekleri ve bir yığın yün kazak ortaya çıkıyor.

İç çamaşırını, koyu renk kot pantolonunu ve şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak görünümlü tişörtünü giymeden önce iki saniyeliğine kalçalarını seyretmek için doğruluyorum.

O giyinirken arkamı dönmem gerekiyormuş gibi hissediyorum, sanki onu duşta izlememe rağmen bu rahatsız ediciymiş gibi. Ama bu hissi üzerimden atıyorum. Yani, bu ne kadar aptalca? Beni kaçırdı. Bana dokundu. Casusluk yapmıyorum. Sanki dünyanın en normal durumuymuş gibi önümde giyniyor. Sanki yüzlerce kez birlikte olmuşuz gibi.

Ama beynim onun basit giyinme eylemine takılıyor, belki de agresif ya da cinsel olmadığı için. Bir aşığın görebileceği türden bir şey. Bir partnerin.

"Giyecek bir şey seçecek misin?" Gardırobu işaret ediyor.

"Harrods kadar iyi," diye karşılık veriyorum.

"Sana kıyafet getireceğiz." Ağzı bükülür. "Bu arada, eğer örtünmek istiyorsan, işte seçeneklerin. Ben mutfakta olacağım." Dışarı çıkıyor.

Hiçbir şey uymuyor. Azıcık bile.

Parmak uçlarımı her giysinin üzerinde gezdiriyor ve onları King'in vücudunda hayal ediyorum. Pürüzsüz pamuk, kaba yün. Sonunda, neredeyse dizlerime kadar inen yeşil ve gri kareli bir gömlek seçiyorum ve ağır kumaş dikleşmiş meme uçlarıma sürtünüyor. Ellerimi kullanabilmek için kollarını kıvırıyorum, sonra evin içinde geziniyorum. Her şeyi incelemek için zaman ayırıyorum. Kendime bunun silah ya da bir çıkış yolu aradığım için olduğunu söylüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu her zaman istediğim ve sadece bir kez hayalini kurmama izin verdiğim King'e dair bir içgörü.

O bir gece kütüphanede, görevi devraldıktan hemen sonra.

O gece bakışlarında sıcak ve tatlı bir şeyler hissettiğimi sanmıştım ama onu bir sonraki görüşümde bu his kaybolmuş, yerini soğuk bir kayıtsızlığa bırakmıştı.

Ne zaman o yakınımda olsa canlanan bedenim için bunun hiçbir önemi yoktu.

Odaklan, Olivia. Elinde bir fırsat var. Berbat bir fırsat, evet, ama King'i öldürmek istemiyor muydum? Camden'da olup biten ve beni uzaklaştıran her şeyin intikamını almak için. Geri dönmek istemiyorum, artık dışarıdayım. Kanatlarımı seviyorum. Görücü usulü evlilikten ve korkudan uzak özgürlüğü seviyorum. Çiçekçideki küçük işimi seviyorum.

Potansiyel silah eksikliği yok. Masif pirinç ve taş heykeller rafları ve pencere kenarlarını kaplıyor. Sanatı sevdiğini bilmiyordum ama bu ev kaliteye olan derin tutkusunu ortaya koyuyor. Her şey yerli yerinde. Hiçbir eşya yerli yerinde değil.

Çalışma odasını buldum. Üst düzey bir bilgisayar, artı tüm teknoloji. Pelüş deri masa sandalyesine gömülüyorum. Benim için çok büyük ve içinde kendimi küçük ve narin hissediyorum. Bilgisayarın arkasındaki pencere olağanüstü güzellikte bir manzarayı gözler önüne seriyor. Berrak bir gökyüzü, ufukta sisli maviye dönüşen dağlar. Ön planda muhteşem bir bahçe, otlar ve çiçeklerden oluşan bir cümbüş. İpucu aramaya odaklanmak için bakışlarımı ayırıyorum. Bu oda, evin geri kalanının rafine konforu ve eski dünya kalitesinden daha modern. Yine de, beyaz

Duvarlara sanat eserleri asılmış ve devasa masada ıvır zıvır ve-

Gözlerim bir nesneye takıldı.

Bir bıçağa. Tanıdık bir bıçak.

Titreyen ellerimle, özel yapım ahşap beşiğinden kaldırıyorum.

Bıçağım neden onda? Çok güzel ya da eşsiz bir şey değil. Onu bana babam vermişti ve çiçeklerle güzel bir metal sapı olmasına rağmen, en iyi işçiliğe sahip diğer eşyalarıyla uyumlu değil.

Belki de benim bir değeri vardır? Birkaç saniye inceliyorum ama zaten bildiğimden fazlasını bulamıyorum: küçük gümüş bir bıçak.

Bıçağı gömleğin içine nasıl gizleyeceğimi bulmak birkaç dakikamı alıyor, ama sonunda onu kıvrılmış hantal bir kolun içine sokuyorum ve onu göremiyorsunuz. Hem de çok.

Mutfağı lezzetli bir yahninin kokusuyla doludur. King otları doğruyor.

Onları nasıl aldı?

"Bahçeden," diye cevap veriyor bana yan gözle bakarken.

"Merak etmiyordum," diye yalan söyledim. Ve ancak o zaman aklımda olması gereken düşüncenin, kullandığı bıçağı elde etmek olduğunu fark ediyorum.

"Öyleydin. Yüzün sesli bir kitap gibi. Kılık değiştirdiğinde bile."

Keşke inkar edebilseydim. Eşsiz, dengeli bir güzel olma daha iyi olmalıyım. Ama aslında yapamam. Ben dengeli değilim. Biraz dağınık ve inatçıyım ve yüzmeyi seviyorum.

Ocağa bakıyorum ve King'in yemek yapmayı nereden öğrendiğini merak ediyorum, sonra bu soruyu da görmemesi için dönüyorum. Onun yerine pencereye yöneliyorum. Yeşilin tonlarıyla bezenmiş tepelerin ve tek tük kayalık çıkıntıların manzarası nefes kesici. Gökyüzü pembeden turuncuya uzanan mükemmel bir çizgi, bir buket gibi

göl kokulu. İdeal bir kullanım için basit bir eşyanın güzel olması gibi güzel.

Kral gibi. Mükemmel orantılı. Kusurları bile estetik açıdan hoş. Kolunun üst kısmında gördüğüm o uzun yara izi ve yan tarafındaki dairesel yara onu daha da çekici kılıyor. Bu kusurlar onun inanılmayacak kadar muhteşem olmasını engelliyor, ama aklım neden onun görünüşünü görmezden gelmeye çalıştığıma geri dönüyor.

"Trudy'yi neden öldürdün?"

Benim sorum bir çan sesi. Net ve havada çınlıyor.

Arkamı dönmüyorum. King bu gece otları doğradıktan sonra beni öldürmeyecek, bu yüzden bunca zamandır beni rahatsız eden şeyin cevabını bulabilirim.

"Ben yapmadım."

Homurdanıyorum. "Kim yaptı o zaman? Boogie Man mi?" Biraz hayal kırıklığına uğradım. King'in itiraf edeceğini sanmıştım.

"Henry." Yanımda beliriyor ve bir kupa uzatıyor. Kabul ettiğimde parmaklarımız birbirine değiyor ve bu temas içimde bir özlem nabızı attırıyor, sanki artık onun tarafından dokunulduğum için bedenim her fırsatta ona doğru uzanacakmış gibi.

"Annesi." İnançsızlığımı gizleme zahmetine girmedim. "Annesini öldürdü."

"Evet."

Çay. Tam tercih ettiğim tonda, sütü. Bir yudum alıyorum ve yarım şekerli olduğunu görüyorum. Bardağın kenarından onun gözleriyle karşılaştığımda, gözleri amansızdı. Çayımı nasıl içtiğimi biliyor.

Başka ne biliyor ki? Umarım kanımı nasıl ısıttığını ya da gömleğimin kolunda bir bıçak sakladığımı bilmiyordur.

Gömleği.

Her neyse.

"Gerçekten daha iyi bir hikâyen olduğunu düşünmüştüm King. Köpekbalıklarıyla ilgili bir şey daha inandırıcı olurdu." Gün batımına bakıyorum.

Başını salladı. "Bir dahaki sefere işlemediğim bir cinayetle suçlandığımda bunu aklımda tutacağım. Köpekbalıkları."

"Büyük olanlar. Beyaz dişler." "Not edildi."

Kupamın kulpuyla oynuyorum. Çok sıradan ama yine de değil. Bunu daha önce hiç yapmamıştım - tabii ki çay içtim, ben bir İngilizim, çay içerek doğdum. Ama orgazm olmadım, gözlerimle uzun uzun sevişmedim ve beni öldürecek şeyler sormadım.

Gömlek giymek de değil. Henry benim nişanlım olabilirdi ama bu politik bir anlaşmaydı ve asla böyle bir şey yapmadık. Babam eski kafalıydı ve onsuz ne kadar savunmasız olduğumu fark edene kadar iyi bir kız olarak çizgiye uydum. Saf. Tatlı. Masum.

Zehirli bir bıçakla öldürecek türden biri değil.

King'in bir kadeh şarap doldurduğu, sofrta takımlarını yerleştirdiği ve akşam yemeğinde misafiriymişim gibi yemeğimizi hazırladığı yere dönüyorum.

Cesaretimi topluyorum ve sabırla beklediği soruyu soruyorum.

"Henry neden annesini öldürsün ki?"

Böyle bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim. İlk olarak onu neden kaçırdığımı öğrenmek isteyeceğini düşünmüştüm ama o bunu kabul etti. Sanki kurduğu hayattan koparılmak hayattan beklediği bir şeymiş gibi.

Sanırım öyle olmalı. Kaybolmadan önce Camden'ın varisinin karısı olacaktı. Ama sorabileceği çok fazla soru var.

"Henry ona kızgındı." Bu basit bir gerçek.

Gözlerini deviriyor ve çayını yudumluyor. Onu gömleğini giyerken görmek hoşuma gidiyor. Üzerinden gevşekçe sarkıyor ve ben onu attıktan sonra gelişigüzel aldığını hayal etmeme izin veriyor, böylece benim kokumla çevrelenecek. En sevdiklerimden birini seçti ve ortak zevklerimiz olduğu konusunda kendimi kandırmak daha da iyi. Belki de Londra'dan uzakta, buradaki hayatımı sevecektir.

"Seni öldürmemem için beni ikna etmek istiyorsan daha fazla konuşmalısın, Kral."

"Bunu daha bir saat önce bana yalvaran kadın söylüyor. Seni eli ısırılmazsın." "Peygamberdevesi."

Gülüyorum, çünkü buna inanıyorum. Beni canlı canlı yerdi ve ben de buna izin verirdim.

Her ne kadar bunu açıklamak istemesem de, açıklamak zorundayım. "Henry, Trudy'nin bir fahişe olduğunu düşünüyordu. Bunu ona defalarca söyledi. Basit bir kadın düşmanlığı."

Olivia'nın gözlerinde bir tanıma titreşimi var. Bunu ona da söylemişti.

"Onunla yakın çalıştığımız için birlikte yattığımızı sanıyordu. Ve onun babasından başka biriyle birlikte olmasından nefret ediyordu."

"Ama o ölmüştü."

Omuz silkiyorum. "Bazı erkekler bir kadının kendini cenaze ateşine atması gerektiğini düşünür. Henry de onlardan biri gibi görünüyor."

Başını sallıyor ama inançsızlığını belli edecek şekilde değil. Daha çok hoşnutsuzluk.

Bizim için yemek hazırlamayı bitirmek üzere mutfağa dönmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Güveç, dondurucudan ve bahçeden alınan basit malzemelerden oluşuyor. Kardeşimin ölümünden önce burada yaşamak beni kendi kendime yetebilir hale getirdi. İstedğim sıklıkta geri de, her şeyi en ince ayrıntısına kadar hazırladım.

Yemeği önüne koyduğumda Olivia ihtiyatla bakıyor.

"Zehirli değil. Bu benim tarzım değil."

Mutfakta tek bir riskli eşya var, o da sebzeleri doğramak için kullandığım büyük şef bıçağı. Onu temizledim ve Olivia'nın arkası dönükken saklandığı yere koydum. Onu baştan çıkarmanın bir anlamı yok. Sanırım Trudy hakkında söylediklerime inanıyor, ama bu bana karşı bulabildiği her silahı kullanmayacağı anlamına gelmiyor.

Ateşkes ilan etmiş gibi görünüyor ve yerken yemeğime iltifat ediyor. Eğer "fena değil" bir iltifatsa, ki bence öyle.

O çok güzel ve savunmasız ve tek yapmak istediğim onu kollarımla sarmak ve onu güvende ve benimle tutmak. Yağmalamak da. Bu kızdan her şeyi istiyorum. Ve benimle kıyaslandığında, o bir kız. Onu sevmediğim için utanmalıyım.

taze yüzlü bir kıza olan şehvetimi kontrol edebilmek. Neredeyse mükemmel bir disiplinle geçen kırk yılın ardından Olivia'yla tanıştım ve o zamandan beri kendimi hiç aynı hissetmedim. Hiç kimseyi onu arzuladığım gibi arzulamadım.

Dışarısı artık karanlık. Cornish tepelerinin saf kadife siyahı, parıltılarla dolu. Şehrin kirli sarısından çok uzakta.

Burayı, burada olmayı ve Lia'mla evde olmayı özledim.

Lanet olsun. O benim değil. Bunu unutmamalıyım.

Ama kalbim yapamıyor. İstemedenden de olsa burada Lia'nın yanımda olması kalbimi patlayacak kadar dolduruyor.

Gece kadar güzel ve değeri bilinmemiş. Yüzüne düşen cilalı ahşap rengindeki kestane rengi saçları. O büyük mavi gözler.

"Ne yapacağız?" Kasesini itiyor, boş.

"Evlenin, istediğiniz kadar çocuk yapın ve sonsuza kadar burada birlikte yaşayın" demeyi düşünüyorum.

"Yarın sabah gidiyorum. Ben dönene kadar burada kalacaksın."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Öyle. Tehdit ortadan kalktığında, gitmene izin vereceğim." Kızımı serbest bırakmalıyım. Onun için çok yaşıyım. Çok karanlık. Yaptığım onca şey yüzünden çok kirlendim.

"Beni terk mi edeceksin?" Parmakları giydiği gömleğimin açık boynunda geziniyor.

İlginç. Baştan çıkarma mı? Olivia'nın bunu tekrar yapacağını sanmıyordum. Evet, daha önce denemişti ama başarmıştı ve bu onu dışarı çıkarmadı.

"Seni hayatına geri göndereceğim. Ben de Camden'a döneceğim." Onsuz. Kalbim bu ihtimalle acı çekiyor.

"kim bu hayali tehdit?" "Henry."

"Ölen mi yoksa nişanlandığım mı?" Belli ki bana inanmıyor.

"Senin kendi hakkı olduğuna inandığı halde ayrılmaya karar verdiğin için kızgın olan kişi."

"Henry nerede olduğumu bilmiyor."

"O yaptı. Ben de seni buldum." Henry'den çok daha fazla önemsiyorum ve onun ancak hayal edebileceği kaynaklara sahibim. Ama onun da yöntemleri yok değil.

"Çünkü seni takip ediyordum."

İtirafı beni sakinleştirdi. Bir an için aptal kalbim onun da beni takip etmiş olabileceğini çünkü aramızdaki bağın benimle aynı olduğunu hissettiğini düşünüyor. Sonra aklım başıma geldi.

"Beni bir dişi kaplanın bizonu takip ettiği gibi takip ediyordun."

Gülümsemesi vahşi, dudakları pembe ve meme uçları gömleğimin kumaşında çakıllı.

Beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor. Onunla bu masada seks yaptığımı hayal ediyorum. Yemekten kalan tüm tabak çanağı yere süpürüp onu domaltıyorum. O gömleğin altında çıplak. Bu çok kolay olurdu.

"Beni gerçekten korumak mı istiyorsun?" Ayağa kalkıp yanıma geliyor ve neredeyse ulaşabileceğim bir yerde duraklıyor.

"Evet." Onun için her şeyi yaparım.

Eğiliyor. "O zaman bana bir şey söyleyecek misin? Bu sefer dürüstçe?"

Kokusunu alıyorum ve sarhoş edici. Parfümü değil ama teninin özü, yazın bir dağ deresinin üzerindeki yabani güller gibi. Buradan gözlerindeki lacivert benekleri tekrar görebiliyorum. Bakmaktan hoşlanıyorum ve bu beni dolduruyor. Onu görmek.

"Evet."

Beynim yetişmeden bıçağı boğazımda hissediyorum.

Sikeyim.

Olivia'nın bıçağı. Bir anda kollarının neden bu kadar hacimli olduğunu anladım. Onu buldu ve sakladı, hazırды.

Unutmuřum. Camden'daki sarayın herhangi bir yerinde bırakma riskini göze alamazdım, bu yüzden onun küçük bıçağını buraya, meraklı gözlerden uzağı getirdim. Lia'nın beni öldürmek için kullanmaya çalıştığı bıçağı saklamak aptalca, duygusal bir dürtü.

Gardımı düşürdüm ve şimdi bedelini ödeyeceğim.

Hayatımla.

OLIVIA

"Gitme."

Neşesizce gülüyorum. "Sanırım intikam ve kaçışın nasıl işlediğini yanlış anlıyorsun." Bıçağı boynuna bastırıyorum. Yakın, ama deriyi kıracak kadar değil. Diğer elim omzunda. Beni boşaltırken kalçama bastırıldığı aynı omuz.

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Babamı öldürdü. Söylediklerine rağmen, muhtemelen Trudy'yi de öldürdü. Kesinlikle kendi kardeşini öldürdü.

Eğer bir tanrı gibi oral seks yapıyorsa, bu onun daha az çekici niteliklerini telafi etmez.

"Seni buraya getirdim çünkü tehlikedesin," diyor King yumuşak bir sesle.

"Sen söyledin."

"Öldür beni, tamam. Ama tavsiyemi dinlemeyecek kadar gururlu olduğun için kendini öldürme."

Tam boğmak üzereyken söylenmesi garip bir şey ve ben düşünüyorum. Ama bıçağı oynatmadım. "Sen babamı öldürdün."

"Hayır."

Eğer bu bıçak zehirli olmasaydı, ciddi olduğumu anlaması için azıcık kan akıttırdım. Ama onun yerine, yüzünü görebilmek için etrafımda dönüyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Vurdumduymaz. Çenesinin sert hatları ve cömert ağzının sert yapısı hiçbir korku belirtisi göstermiyor.

"Henry'nin de onu öldürdüğü masalını mı anlatacaksın?"

Henry günün kötü adamı gibi görünüyor ve bana bir kez vurmuş olmasına rağmen şüpheciyim. Sinirlerine hakim olamadı ama altın çocuk Henry bunu yapmazdı.

Kendimi mi kandırıyorum?

"Sanırım baban Henry ile aranızdaki maçı bozmaya çalışıyordu."

"Ne?"

"Henry hakkında söylentiler vardı... Rızaya saygı duymadığı söyleniyordu."

"I..." Benim yüzümden mi? Babam benim yüzümden mi öldü?

"Trudy de endişeliydi. Henry etrafı kokluyor, benim onun yardımcısı olduğum, onun da kendisini bekleyen prens rolüne soktuğu gerçeğini kafaya takıyordu. Baban da -sessizce-evliliği bitirmekten bahsediyordu. Sonra ortadan kayboldu."

"Ona ne olduğunu bilmiyor musun?"

King başını sallamaya çalışıyor ve bıçağım boynuna saplanıyor.

"Hayır."

Ama yalan söylüyor. eminim. Onun yönetimi altında yaşarken bu adamı sağlıklı olandan daha fazla izledim.

"Boğazında bir bıçak olduğunu hatırlatabilir miyim? Unutmuş görünüyorsunuz."

Duraklıyor ve o zehirli sarmaşık yapraklı gözleri kısılıyor.

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Anlat bana."

Dudaklarını yalıyor ama bakışları benimkilerden ayrılmıyor.
"Henry seninle ilgili bir yorum yaptı.

Babam şehir dışında. Yapmalıydım..." Yutkunuyor. "Kendimi suçluyorum," diyor usulca.

Onu teselli etmek dilimin ucunda. Dürtüyü ısıyorum.

Ama King'in babamı ortadan kaldırması için nedenler arıyorum ve kaybolduğundan beri olduğu gibi boş çıkıyorum. King için bir tehdit değildi.

Ve en kötüsü de, babamın Henry'yle olan eşleşmemi yeniden gözden geçirmiş olabileceğiydi. Henry dengesizleştikçe yüzündeki endişeyi görmüştüm.

Doğru olamayacak kadar mantıklı.

Bu King'in ölmeyi hak etmediği anlamına . Bir suçlama daha var ve bu inkar edilemez.

"Kardeşini neden öldürdün? Güç için mi?" Piç herif gülüyor. "Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" "Herkes öyle düşünüyor."

Ayıldı.

"Biliyorum. Ama birini idam ettiğimde, onu isimsiz olarak zehirle beslemem." King'in dudağı tiksintiyle kıvrılır. "Onları vururum. Benim yöntemim bu."

Ben bunu düşünüyorum. Kurnaz değil, King. Kimsenin onu nasıl yargıladığı umurunda değil.

"Nasıl bulunduğunu hatırlıyor musun?"

"Bahçede kalp krizi geçirdikten sonra düştü ve kafası yarıldı." Sözde bir kaza.

"Trudy'nin tamamen kırıldığını düşünüyordu. Kontrol altına aldığını. Ama öyle olmadı. Oraya vardığımda suçu üstlenmekten başka bir şey yapmam için artık çok geçti."

Anlamıyorum ama sözlerinde doğru bir şeyler çınlıyor. Bıçağı ona doğru bastırmaya devam ediyorum. Çünkü güzel ve tehlikeli bir adam hafife alınmamalı. Biz konuşurken teninin sıcaklığı boynundan bileğime sızıyor, iki ağacın zaman içinde büyüüp birbirine karışması gibi.

"Trudy onu zehirledi."

Homurdanıyorum. "Trudy kocasını öldürdü, sonra da kardeşini gelip onunla yaşaması için davet etti. Neden? Mutlu ve aşıklardı."

"Öyle görünüyorlardı. Ama morlukları gizlemek için çok fazla makyaj gerekiyordu. Sonunda Trudy hayatından endişe etmeye başladı."

"Onlar güçlü bir çiftti. Mükemmel."

"Kardeşimin herkesin görmesini istediği şey buydu. Ama sen daha iyi biliyorsun. Onun oğlu da aynı."

Havayı içime çekiyorum, başım hafifliyor ve farkına varmakla başım dönüyor.

Camden'ı terk etmemin nedeni babamın ortadan kaybolmasıydı, evet, ama aynı zamanda Henry'nin giderek daha dengesiz hale gelmesiydi. Henry beni sevdiğini söylüyor, sonra da beni kendinden uzaklaştırıyordu. Bir rüzgar gibi değişebiliyordu, bir an tatlı, bir an alaycı ve öfkeyle titriyordu.

"Bana bir kere vurdu," diye fısıldadım. Bu sözleri ilk kez birine söylüyorum.

"Biliyorum." King dünyayı avucunun içinde ezecekmiş gibi görünüyor. Özellikle de Henry'nin dünyasını.

Ön kolum King'in omzunda sabitlenmiş olmasaydı ellerim titrerdi.

"Trudy kocasını onu taciz ettiği için öldürdü." Yüksek sesle deniyorum, test ediyorum. Ve pek çok şey yerine oturuyor. Küçük kelimeler ve bakışlar. Trudy'nin giydiği kıyafetler ve ağır makyaj tutkusu. Şimdi King söyleyince o kadar açık ki, daha önce fark etmediğime inanamıyorum. "Ve sen de bu kaostan faydalanmak için ortaya çıktın."

King sakince, "Trudy panik içinde beni aradı," diye yanıtlıyor.

Trudy'nin kocasının ölümünden sonraki günlerdeki anılarını canlandırıyorum. Tüm bunlar çok mantıklı geliyor.

"Küçük Henry'nin onu suçlayacağından korkuyordu. Onu korumanın en kolay yolu herkesin bir başkasından şüphelenmesini sağlamaktı."

"Sen."

"Ben," diye kabul ediyor.

Yalan söylediğini sanmıyorum.

Kolum bıçağı King'in boynuna dayamaktan yorulmaya başladı ve bıçağı indirmek için can atıyorum. Keşke bunu ben başlatmasaydım diyorum ve belki de bu soruları sadece ben sorsaydım ve o da masanın karşısından cevaplasaydı diye düşünüp ürperiyorum. Ama o zaman yeşil gözlerini bir daha bu kadar yakından göremezdim.

Beni bağlayıp ırzıma geçtiğinde yaptığım gibi, kendime hatırlatıyorum. En azından bunun için intikam almalıyım. Ama onun yanımda olması su kadar gerekli hale geldi.

"Neden kabul ?"

Ağzı tiksintiyle buruşuyor. "Bunun benim sorumluluğum olduğunu düşünmüştüm. Kardeşimin ne olduğunu biliyordum ve onu yıllar önce kendim öldürmeliydim. Bunun yerine görmezden geldim, burada vahşi doğada yaşadım, müstehcen miktarlarda para kazandım ve Camden'dan değilmişim gibi davrandım."

"Senin hatan değildi."

Dışarıda bir hayvan hareket ediyor. Biz kavga edip yemek yerken ve tartışırken güneş battı.

"Henry seni incitti ve bunun için kendimi suçluyorum." "Ben hâlâ buradayım. Yaşıyorum."

Bunca zamandır bakışlarımız birbirine kilitlenmişti, ama şimdi gözbebekleri gözleri neredeyse tamamen siyah olana kadar büyüyor, geriye sadece gece yarısı çam ağaçlarından bir parça kalıyor.

"Ve bunun için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Ama Olivia, beni bir an önce öldürmelisin yoksa bunun başka bir şey olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Kucağına bakıyorum. Nefesimi kesen bir ereksiyon yaşıyor. Aletin çelik bir çubuk gibi kot pantolonuna bastıran sert çizgisini görebiliyorum. Bu manzara bacaklarımın arasını kıpır kıpır yapıyor.

İşte o zaman bunu kabul etmek zorundayım.

Basit gerçeği.

King'i öldürmeyeceğim.

"Sana inanıyorum. Ama ..."

"Özgür olman gerek. Ben de Camden'a dönmeliyim."

"Evet." Yarın hayatıma geri dönmek zorundayım. Beni burada kilitli tutmakla ilgili ne desin, gitmem gerekecek. Yeni bir şehre, yeni bir hayata geçersen güvende olurum.

King'i bir daha asla göremeyeceğim ve bunu öğrendiğimde kalbim rahatsız bir şekilde çarpıyor. Ama bizim için asla böyle olması gerekmiyordu. İki farklı yoldayız: ölü kız ve mafya patronu.

Pis işini yapmalı.

"Ama bu gece..." Bir gece var.

Bir bakışla birbirimizi anlıyoruz.

O yana doğru çalım atarken ben de aynı anda elimi boynundan çekiyorum ve yarım saniye içinde kollarındayım, sanki ben havadaymışım da o bir metre suyun altında bağlıymış gibi beni öpüyor.

"Lia," diye homurdanıyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor.

Beni anladığı ve istediği için duyduğum rahatlama bir selale gibi bedenimden taşıyor. Beni yıkıyor.

Bıçak yere düşüyor, unutuluyor. Her ne teklif ediyorsa, kabul ediyorum. Evet, bu delilik. İkimiz de hayatta olsak bile bizim için bir gelecek yok.

Ağzını daha da yaklaştırmak ve öpücüğü derinleştirmek için uzanıp boynunun arkasını kavriyorum. O kadar istekli geliyor ki elimin ıslak olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor.

Geriye doğru sarsılarak, kana bulanmış avucuma bakıyorum.

Dehşetle bakışlarım bıçağımı boynuna dayadığım yere kaydı. Aceleyle onu kestim.

Zehir kan dolaşımına sızarak onu ölüme sürükleyecek. Sevdiğim adamı öldürdüm.

Göğsü kabarıyor ve bunun bir hıçkırık mı yoksa hasta mı anlayamıyorum.

"Kral." Adımı kırık bir şekilde söylüyor. "Ne?"

Boynumdaki hafif kesik neredeyse hiç acımıyor ama parmağım nemli çıkıyor. Önemli bir şey değil ama Olivia perişan halde.

Eliyle yerdeki bıçağı işaret ediyor. Yüzü buruşuyor. "İçinde zehir vardı."

Başını ellerinin arasına alarak bir sandalyeye yığılır.

Bıçağı elime alıyorum - bana Olivia'yı hatırlattığı için sakladığım o küçük süslü bıçağı - ve onu inceliyorum. Onu son gördüğünde Trudy'nin cenazesinde çamura batırmıştım. Ama şimdi tertemiz.

Ruhumun aksine. Çünkü iyi bir erkek ona bildiklerini hatırlatır ve kendini üzmesine izin vermezdi. İyi bir adam bunu kendi lehine kullanabileceği bir şey olarak görmez.

Ama ben iyi bir adam değilim.

"hangi zehri koydun?" Kayıtsızca sordum.

"Vadideki Zambak. Bir saatin var. Belki de iki saat."

"Hastaneye gitmek o kadar uzun sürer." Birkaç saatlik ömrüm kaldığını düşünürse ne yapacak? Merak ediyorum.

Omuzları titrer, sonra hareketsiz kalır. "Helikopter."

"Bilincimi kaybedecek olursam uçamam. Bir kaza masum insanlara zarar verebilir. Bunu yapmayacağım."

"Ben de seninle geleceğim. Ölemezsin."

"Özellikle de sen yanımdayken olmaz," diyorum nazikçe. "Önümüzdeki iki saat içinde hastaneye gitmekten daha iyi şeyler düşünebilirim." Düşüncelerine bir tohum ekiyorum. Toplu iğne başından daha büyük olmayan küçücük bir tohum.

"King... Ethan. Çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Bu bir hataydı. İkimiz de kendimizi kaptırmamış olsaydık, kesilmezdim."

Gözleri yaşlarla doldu ve onu ayağa kaldırdım. "Bu kadar yeter. İki saat demiştin. Ne yapmak istersin?"

Bana sarılıyor, yanağı tatlı tatlı göğsümde. Kelimeleri gömleğime dolanıyor.

"Söyle bana," diye emrediyorum, sabrım tükeniyor. "Sen ne istersen," diye fısıldar sefilce. Ve bu yapmayacağım.

"Hayır, Lia. Sen nasıl istersen."

"İhtiyacım var..." Kuyruğunu kıstırır ve biraz utangaç bir şekilde uzaklara bakar. Arzuları konusunda suçlu ve çekingen, şimdi de ölmekte olan bir adamın onları açığa vurmasını talep ettiğini düşünüyor.

Çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. Sonra bekliyorum. Tam bir dakika, belki de iki dakika sürüyor. İçindeki savaş görülmeye değer.

"Bekaretimi al."

Sikime kan hücum etti. O kadar sertleştim ki neredeyse acı veriyordu. "Bekaretini almamı mı istiyorsun, küçük kız?"

Sonra

beni mezara mı gönderdin?" Onunla alay etmeden duramıyorum. "Bu yükü tek başına taşımak için tohumumu içine ekmemi riske mi atıyorsun?"

Asla yalnız kalmayacak. Mücadele etmesine izin vermeyeceğim ve her çocuğum benim korumam altında olacak. Doğru, Olivia

fark ettiğinde beni gerçekten öldürebilir... Ama onun içinde olmak? Buna değer.

"Evet." Gözleri kocaman ve nefesi kesik. "Bana bir bebek ver."

"Memnuniyetle." Ve bir çarpışmada buluştuğumuzda yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum. Ellerim saçlarında ve belinde. Nihayet. Ona bu şekilde dokunmak ruhuma yazılmış bir sorunun cevabı.

Olivia. Benim baştan çıkarıcıım. Sirenim.

Beni genellikle ölüm kalım durumları için ayrılmış bir vahşilikle öpüyor.

Sanırım bu da öyle. En azından onun zihninde.

Güzel, çıldırtıcı, ölümcül Olivia ait olduğu yerde, kollarımda.

Gömleğimi kavrarken öpüşü tutkulu olduğu kadar sanatsız. Kıyafetlerimizi çıkarmak için bile olsa onu bir saniye bile bırakmak istemiyorum. Şimdi bunu istiyor, kanımdaki açlık her şeyi tüketiyor.

Öpücükler arasında "Yatak odası," diyorum ve onu o çekmeye çalışıyorum. Böyle bir mantığın ötesinde, aletimi inanılmaz derecede sertleştiren deneyimsiz beceriksiz parmaklarıyla kemerimi çözüyor.

"Seni yatakta
istiyorum." Başını
salladığını
hissediyorum.

"Tatlı amını ilk kez siktiğimde rahat edeceksin."

Küçük bir inilti çıkarıyor ve bunun benim sözlerim olduğunu düşünüyorum ama sonra eli sikimin üzerinde, boxer'ımın kumaşının arasından beni avuçluyor.

Bu kadar tahrik edici olmamalı, ama Olivia. Vücudum bu kıza karşı doğru ya da yanlış bilmiyor, sadece biliyor.

Onunla her şeyi yapmak istiyorum. Ama temel şeylerle başlayacağım. Onu tekrar boşaltacağım. Onu yumuşak, esnek ve zevkten kemiksiz yapacağım. Sonra onu benim yapacağım.

Sadece bu gecelik olması ve onun benim görevimin gerektirdiğinden farklı bir yol istemesi umurumda değil. Birlikte sadece bu kadar zamanımız olsa bile, bunun hakkını vereceğim. Onu öyle bir şımartacağım ki, başka biriyle birlikte olması düşünülemez bile. Ona dünyayı vermek istiyorum.

Bizi yatak odama götürüyorum, kıcını avuçluyorum ve öpüşmemizi bozmadan onu yatağa kaldırıyorum.

O hızlı hareketler ve telaşlı dokunuşlar yaparken, ben yıllardır olmadığım kadar sakinim. Panik yapmama ya da acele etmeme gerek yok. Huzur içindeyim. Bu yeterli olmayacak, ama o gittikten sonraki yıllarda hatırlamak için yeterli olacak.

Bu amaçla yavaşlıyorum. Ve hayal kırıklığıyla ciyakladığında, "İpleri geri çıkarmam gerekiyor mu, yoksa uslu duracak mısın?" diye mırıldanıyorum.

"Kral." Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor ve onları .

Acıya boyun eğiyorum. Ama onun acele etme niyetini görmezden geliyorum. Bir elini tutuyorum, avucunu öpüyorum ve başının üzerine yastığa koyuyorum. Sonra diğerini.

"Orada kal, Lia."

"Çok patronluk taslıyorsun," diye fısıldıyor ve elleri pazularımı bulup sıkmadan önce lüks bir şekilde geriniyor. Onun için biraz esnetiyorum, sonra şakacı bir şekilde hırlıyorum ve bileklerini değiştirip parmaklarımı kollarının iç kısmındaki yumuşak deride gezdiriyorum.

Parmak uçlarım ve ağzımla vücudunu keşfederken onun her ayrıntısına dikkat ediyorum.

Ben sadece bir erkeğim, bu yüzden tabii ki tatlı göğüsleri ekstra ilgi görüyor ve ancak parmaklarını saçlarımda sıkıldığında yine itaatsizlik ettiğini fark ediyorum. Meme ucunu dişlerimin arasında tutuyorum ve dilimi sert ucunun üzerinde döndürüyorum, küçük bir ceza ve ödül. Bana dokunmak istemesine bayılıyorum.

Bu, ömür boyu sürecek anılara yakıt olmalı ve onun vanilya kokusunu içime çekiyorum ve kendi zevkimle Olivia'ninkini öpücüklerle birleştiriyorum ki onu titretiyor lezzetli bir şekilde

Altımda. Her hareketime çok güzel tepki veriyor ve inanılmaz derecede meraklı. Her ne kadar çok erken gitme korkusuyla ellerini uzak tutmaya çalışsam da, onu elimden bıraktığım anda kalçalarımı yoğuruyor ya da köprücük kemiklerimin üzerinde geziniyor.

Onu tekrar bağlayabilirim, ama ikimiz de bu küçük tartışmadan ve onun itaatsizliğinden zevk alıyoruz.

Oynamasına izin verdiğim için mutluyum.

Avuç içi sikimi bulana kadar. Ve lanet olsun, onun küçük eli, ahlaksız ve yine de masum. Beni çok hafifçe okşuyor ama vücudum umursamıyor, sanki kendime karşı olduğum kadar sert ve hızlıymış gibi daha güçlü tepki veriyor. Olivia parmaklarını başımın üzerinde dolaştırıp aşağı doğru ittiğinde ciğerlerimdeki havayı alıyor. Dışarı sızan prekumu hissedebiliyorum, yaptığı her hafif hareketle onun için çaresizliğim artıyor. Hâlâ kendimi onun üzerinde tutuyorum ve eli kalçalarımızda kayboluyor. Bacaklarını bel hizasına getirdim ve bana karşı o kadar açık ki, dizlerini hiç utanmadan iki yana açıyor.

Ama her zaman o benim yüzümü izliyor, ben de onunkini izliyorum, istediği şeyin bu olmadığına dair bir işaret var mı diye. Ama hiçbir şey yok. Sadece şehvet ve ihtiyaç, şefkat ve karanlık bir yaratığın aşk diye mırıldandığı ama beynimin kabul edemediği bir şey.

Mükemmel, güzel Olivia.

Elini itiyorum ve yumuşak göbeğine doğru kendi yolumu açıyorum. Kıvrımlarının arasından geçerken rahatlayarak iç çekiyor. O kadar ıslak ki dışarı taşıyor ve parmak eklemlerimi kaplıyor. İki parmağımı kanalına sokup okşamak, bu hareketi klitorisinin etrafında dönen başparmağımla eşleştirmek neredeyse çok basit. Yüzünü izliyorum, yavaşça, yavaşça, yavaş bakımlarım altında kendini kaybediyor.

Kasıtlı olarak ağırdan alıyorum, zevkini arttırmak için sonsuza kadar bekliyorum. Göğüslerini, yanaklarını, dudaklarını öpüyorum. Ona cennet gibi hissettiğini ve düşmüş bir melek gibi görüldüğünü söyledim. Kaybediyorum

Tenine aşk sözcükleri döküyorum, inlerken o kadar sessiz ki onun için ne kadar aptal olduğumu duyamayacağını biliyorum.

Ve geldiğinde, parmaklarımın etrafında titreşip kalçalarını salladığında, tekrar başlıyorum.

Hepsini tekrarlıyorum, aynı ve farklı, nefesi kesilene, ağlayana ve boynuma yapışana kadar ona bakıyorum.

"Ethan." Sesi kısık ve ismim, gerçek ismim, dudaklarında hayal edebileceğimden çok daha güzel. İkinci orgazmından sonra gözleri kapalı ve vücudu neredeyse sıvı gibi, o kadar rahat ki.

"Lia."

"Bir ricada bulundum. Söz vermiştin." Sesi artık rahat değil.

"Biliyorum." Tüm hayatım boyunca bunu bekledim. Sanki unutacaktım gibi.

Başımı aşağı çekti ve kulağıma fısıldadı. "Becer beni, Kral. Al beni. Yapabileceğini bildiğim şekilde. Yıllar sonra içimde senin yankını hissetmek istiyorum. Beni başka bir erkek için mahvet. Yaptıklarımın pişman olmamı ve son nefesime kadar senin yasını tutmamı sağla. Sen gittikten sonra senin ve bedeninin için özlem duymamı ve ağlamamı sağla. Seni hatırlamam için bana bir şey ver."

Ve lanet olsun, istiyorum. Onu her şeyden çok istiyorum. Onun için hayatımdan, inşa ettiğim her şeyden ve birkaç uzvumdan vazgeçebilirim.

Ama...

Bunu yapamam. O çok değerli ve aramızdaki şey, bu anı bir yalanla kirletemeyecek kadar dürüst.

"Olivia."

Patlamış gözbebekleriyle bana bakıyor. O keskin mavi gözler orgazmının verdiği coşkuyla hâlâ puslu.

"Evet?"

"Bıçağı getir."

Sertleşti.

"Ben-"

"Bıçağı getir." Bu sefer daha kalın bir ses kullanıyorum ve o da titriyor.

"Ama..."

Bir bakışla onu susturuyorum ve kalkmasına izin vermek için aramıza bir boşluk koyuyorum. Sinir, arzu ve muhtemelen diğer beş duyguyla titreyerek yataktan yuvarlandı, kıyafetsizliğinin farkında olmadan ya da utanmadan salona doğru ilerledi. Sırt üstü döndüm. Hemen geri dönüyor, çıplak vücudu kıvrak ve güzel olsa da yüzü hüznle buruşmuş.

"Buraya gel." Kalçamı okşuyorum, sonra ellerimi başımın altındaki yastıklara koyuyorum.

Beni kucağına aldığı anda gözleri ereksiyonumun hiç azalmadığı yere kayıyor. Sonra kucağıma yerleşti, amı sularıyla parıldıyor ve sikimin dibine dokunuyor. Saçları biraz kıvrırcık kurumuş ve omuzlarına dökülüyor. Her yanı ya seksi ya da çekici. Şu anki trajik ifadesi hariç.

"O bıçağı en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet." Sesi biraz kırılıyor ve gözleri yaşlarla parlıyor.

"Beni öldürmek istedin." Onunla gurur duyuyordum. Böylesine kemik kafalı bir görev için kendi hayatını riske attığı için de öfkeliydim.

Ağzı açık kalıyor ve belli ki bunu inkâr etmek istiyor. Mümkün olan en küçük şekilde başını sallıyor.

"Bıçağı bırakman için seni incittiğim için özür dilerim." Onu inciten her şeyi geri alırdım.

"O bir şey değildi, o..." Onun için hazırladığım bağlantıyı anı görüyorum. "Seni sikik," diye nefes alıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bunu bir hatıra olarak sakladım. Yüzünü göremiyordum ama senden bir parça istiyordum, benim çıldırtan güzelliğim."

"Bıçağımı topuğunun altındaki çamura sapladın. Yağmur yağıyordu." Öfkeli, biraz memnun ve neredeyse yırtıcı bir şekilde öne doğru eğilir. Saçları bir perde gibi düşüyor

ve bıçağı hala elinde. Bıçağı göğsüme götürüyor ve göğüs kaslarımdaki çalılıkların üzerinde gezdiriyor.

"Ve daha sonra temizledim. Titizlikle." Bıçakta ne bir çamur ne de bir zehir izi kalmıştı.

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Bir de senin için üzüldüğümü düşünürdüm."

"Benim olanla ben ilgilenirim."

"Senin olanı alıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, üzerime doğru uzanarak. "Ve ona iyi bak."

Nefes almaya cesaret edemiyorum. Göğsümde büyüyen umudu dile getirmeye cesaret edemiyorum, belki, sadece belki...

"Şimdi hayatta kalacaksın, bekaretimi almanın sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaksın." Gülümsemesi şımarıkça, üzerime doğru eğiliyor ve sırılıklam kıvrımlarını uzunluğum boyunca ovuşturuyor.

"Peki bu ne olabilir?" Ellerimi başımın arkasında tutmak ve onu yakalayıp üzerime bastırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Onu olabilecek en hayvani şekilde arzuluyorum. Sahip olmak için. Almak. Sahip olmak.

"Beni başkası için mahvedeceğini söylemiştin," diye mırıldanıyor. "Bu yüzden seni elimde tutmak istiyorum."

"Beni tutabilirsin. Ben seninim." Ses tellerim bunu söylemek için bekliyormuş gibi, aletimin onun içinde olmak için sabırsızlandığı kadar sabırlı ve çaresiz bir şekilde, ben durduramadan beyanat çıktı.

"Benim." Sanki tadını çıkarıyormuş gibi kelimeyi uzatıyor.

Daha fazla rol yapamam. Aşağı uzanarak kalçasını itiyorum ve o da kalkarak sikimin başını girişine çentiklememe izin veriyor. Ona bakıyorum. Onun büyüğü altındayım. Ona olan aşkımdan deliriyorum.

"Devam et o zaman."

Bana doğru gevşedi. Her seferinde biraz, hissine alışmaya çalışıyor. Yüzünü izlemeye devam ediyorum, çünkü birleştığımız yeri, sikimin içine kaydığı yeri , kaybedeceğim. Sadece

Geniş gözlerine odaklanmak, onun sıkı ıslak sıcaklığının üstesinden gelmemi engelliyor.

"İhtiyacın varsa durabilirsin," diyorum ona usulca, gerçi istese hayal kırıklığıyla paramparça olabilirdim. Daha fazla zamana ihtiyacı varsa... Ona ihtiyacı olan her şeyi veririm.

"Hayır," diye nefes alıyor ve üzerime çöküyor. "Duramıyorum. Hiç durabilecek miyim bilmiyorum. Belki de sana asla doyamayacağım. Belki de seni hep böyle içimde isteyeceğim."

"Evet." Bu bana uyar. Şu andan itibaren sonsuza kadar tek yapacağım şey onu cinsel olarak tatmin etmekse, mutlu olacağım.

Başka bir kayma ve kalçalarımı esnetiyorum ve kabzaya kadar birleşiyoruz, klitoris pelvik kemiğıme baskı yapıyor, yumuşaklığı beni sarıyor. Hareketsiz kalmak ve alışmasına izin vermek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Acıyor mu?" Sormaya korkuyorum.

"Hayır, hissediyorum..." Bir an için gözlerini kapatıyor ve ben de elimi sırtında gezdiriyorum. "Doğru. Mükemmel." Kendini bir santim kaldırıyor ve sonra yumuşak bir nefes vererek yere çöküyor.

"Evet." Kalçalarını kavriyorum ama cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok. Bana biniyor, önce yavaşça, sonra daha güvenle. Sonra aceleyle. İkimizin de içinde dizginlemeyi başardığım tüm o çaresizlik daha güçlü bir şekilde geri döndü. O kadar muhteşem ki, sikimle tatmin oluyor. Karşı koyamıyorum. Başparmağımlı klitorisine götürüyorum.

Etkisi anlıktır.

İnliyor ve üzerimde hareket etmeye devam etme çabasıyla titremeye başlıyor, ben de alttan iterek ona uyuyorum. Elleri şimdi göğsümde, kendini benden uzak tutuyor. İma edilen güven de zevk kadar iyi.

Beni çılgına çeviriyor ve onun masum baştan çıkarıcılığına daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Kasıklarımdaya gerginlik artıyor, sadece orgazm olma değil, aynı zamanda kızım üzerinde hak iddia etme talebi. Diğer elim göğüs ucunu buluyor ve en iyi şekilde acıtacak kadar sertçe çimdikliyorum.

"Sikime gel, Lia."

Göğsüne dokunuşum mu yoksa isteğim mi onu kendine getirdi bilmiyorum ama etrafımda zonkluyor, başı öne düşüyor. Saçları omuzlarına ve elime dökülüyor. Orgazmı boyunca dokunuşlarımı sürdürüyorum, ona fazla gelmemesi için yumuşatıyorum ve değiştiriyorum. Ve sonunda, hareketsiz kalıyor. Harap olmuş. Sefahat içinde o kadar güzel ki kalbim buna zor dayanıyor.

Omzunu kavriyorum ve kendi isteğiyle üzerime çöküyor ve ağzı benimkini buluyor. Öpüşü dağınık, tutkulu ve tatlı. Daha işi bitmedi, ben de bitmedim. Sikimin üzerinde hareket etmeye devam etmek için çabalıyor ve ben yardım etsem de bu pozisyon bize ihtiyacımız olanı vermiyor.

"Yeter."

Öpüşmemize ara vermeden onu ters çevirip altıma çekiyorum. Neredeyse, çok az kalmıştı, tekrar ona çarpacaktım. Ama içimdeki dürtüye rağmen yapmadım.

"Evet?" Nefes kaldım. Ara vermek istiyor mu? Acıyor mu?

Bana bakıyor, saçları koyu bir hale gibi etrafındaki yastığa yayılmış. İntikam meleğim. Başını sallıyor.

Bedenim yavaşça tekrar onun bedenine giriyor ve lanet olsun, sanki bir asır sonra eve dönüyorum, oysa sadece yedi saniyedir tamamen onun içinde değilim. Ve ondan önce bir ömür boyu.

Sabit bir ritim tutturduğumda omuzlarımı kavriyor, hâlâ ilk kez olduğunun farkında. Ama elimde olmadan parmaklarımı kalçasının altından geçirip yukarı kaldırıyorum. Bu açı değişikliği, daha derin penetrasyon, onu zevkle inletiyor, göz kapakları çırpınıyor.

"Evet Ethan, ne istersen." Bana sarılıyor. "Daha fazla."

Ve sonra geri çekilmiyorum. Ona sert ve derin bir şekilde vuruyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki görüşüm bulanıklaşıyor, tüm vücudum titriyor. Bunu o istedi ve ben de sağlayacağım. Sikim onun içine öyle bir girecek, öyle bir sikilecek ki yatağımdan asla çıkmak istemeyecek.

Ona izin vermeyeceğim.

"Benim."

Sesimi zar zor tanıyorum.

İnliyor ve sırtıma yapışıyor. Yarım saniyeliğine, yumuşak amına bu acımasız, sahiplenici darbelerle canını yakıp yakmadığımı merak ediyorum. Onu yatağa çiviliyorum. Ama sonra topukları kalçalarımnda, her vuruşta benimle birlikte, beni teşvik ediyor.

"Ben seninim."

"Seni dolduracağım." Göğsüm artan zevkle daralıyor ve dayanılmaz bir aşkla yırtılıyor.

"Evet." Tırnakları kürek kemiklerime batıyor. "Lütfen."

Duramıyorum. Sadece vücudumun zorunluluğu yüzünden değil, o da bana izin vermiyor, parmakları içeri giriyor, beni daha derine çekiyor. Bir çığlıkla boşalıyorum, içine boşalıyorum. Bu beni mahvediyor ve titreyen, terleyen, mutluluktan patlayan bir karmaşa haline geliyorum. Kendi adımlarını bilmiyorum ama onunkini biliyorum.

Olivia.

Aşkım, çöküşüm.

Parmak uçlarını sırtımda gezdirirken hâlâ zor nefes alıyorum.

"Bunu ben istedim," diye fısıldıyor.

"Benim yaptığım kadar değil," diye mırıldanıyorum, alt dudağını yakalayıp ağzımın içine çekiyorum.

Öpüşüyoruz, burunlarımızı okşuyoruz ve daha fazla hareket etmeyi erteleyemeyene kadar onun adını fısıldıyorum.

Onu banyoya götürüyorum ve önce temizliyorum, kalçalarından aşağı sızan menimi yıkıyorum, bunun onu ne kadar kirli bir kız yaptığı konusunda onunla alay ediyorum, oysa bunun çok sevimli olduğunu düşünüyorum. Ve ateşli. Onun benim olarak işaretlendiğini görmek sikimin tekrar kalkmasına neden oluyor.

Bu dürtüyü görmezden geliyorum ama Olivia'nın başka fikirleri var, spreyin altında dizlerinin üzerine çöküyor ve beni ağzına alıyor. İlk başta çekingen davranıyor ama yine de dudaklarının sikimin etrafında gerilmiş görüntüsü iğrenç. Bunu asla atlatamayacağım, onu atlatamayacağım.

Sonra basınç artmaya ve taşaklarım gerilmeye başlayınca geri çekiliyor.

İstemsiz bir muhalefet ve hayal kırıklığı homurtusu çıkarıyorum.

Ve o, benim sirenim, gülümsüyor.

"Buna edemem. Ağzımı sik." "I..."

Çıldırılmış ring dövüşçüleri gibi, içimdeki iki dürtü çarpıştı. Tatlı Olivia'mı böyle kirletemezdim. Ama lanet olsun, onun ağzını onun önerdiği şekilde kullanmak istiyorum.

"Kral." Bileğimi kavırıyor ve elimi başının arkasına götürüyor. Parmaklarım saçlarının arasına giriyor ve iradem dışında sıkılıyor. Islak dudaklarını sikimin damlayan başının üzerinde kaydırıyor ve yumuşak bir onay sesi çıkarıyor. Başını nazikçe sikimin üzerine getirirken kolumdaki kaslar geriliyor. Sonra eli kalçamda, bakışları yüzümde, beni teşvik ediyor.

Geri çekiliyorum, dudaklarının sürtünmesi neredeyse çok fazla.

Parmakları kıcımı çekiştiriyor.

Pes ediyorum.

Kalçalarımın ilk hamlesi pekmez gibiydi. Ama göğüslerinin kabardığını ve gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Beni ağzının içinde hissetmekten hoşlanıyor. Bu yüzden bir sonraki biraz daha sert, daha derin ve kontrolümü kaybetmem an meselesi. Güzel pembe dudaklarının arasına pistonumu sokarken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. O kadar güzel ki kendimi tutmaya bile çalışmıyorum. Bir kükremeye boşalıyorum, saçları avucumda. Ve Olivia her duyumda.

Yutkunuyor, sonra dudaklarını yalıyor. Sıcak su ve uyarılma nedeniyle teni kızarmıştı. Onu ayağa kaldırıyorum, kollarımı ona doluyorum ve teşekkür, minnettarlık ve övgü dolu sözler fısıldıyorum.

Bu kadın her şey.

Ve gitmesine izin vermek zorundayım.

OLIVIA

Hayatımda yaptığım ilk oral seks ve söylemeliyim ki, sanırım oldukça iyi iş çıkardım. Ethan kesinlikle memnun görünüyor. İçime girdiğinden beri bana dokunmayı bırakmadı. Sanki o tutmazsa uçup gidecekmişim gibi.

Bu adam. Ona kafayı takmış durumdayım. Bacaklarımın arasında hafif bir sızı var ve bunu sonsuza kadar tutmak istiyorum. O her zaman benim ilkim olacak; her şeyim olmasını istiyorum.

Keşke onu başka bir zamanda ve yerde bulsaydım. Ama o Camden'ın başı ve ben o dünya için ölüyüm.

Bir ara var, beni sürükleyip götürdüğü bir şans var ve sonra hiçbir şey yok. Beni kabarık bir havluyla kuruluyor, sonra başparmağını yanağımda gezdiriyor ve beni öyle tatlı öpüyor ki ağlamak istiyorum.

Göklere bağırmak istiyorum.

Yapmadığım tek şey, imkânsızı istemektir.

Elimi tutup beni yatak odasına götürüyor ve seçtiğim gömleğini giydirip bir kot pantolon giydiriyor. Sıcak bir geceydi.

İkimiz de konuşmuyoruz. Sanırım bu işin sonunun kaçınılmaz olduğu için ve ben kendi adıma

itiraf etmek.

Tam ona uzanıyordum ki bir kapı sesi duydum. Gözlerim King'inkilerle buluştu.

Kahretsin.

Beni geri itti ve "Burada kal." diye tısladı.

Dirseğinin dibinde kalarak emri görmezden geliyorum.

Burada her ne ya da her kim varsa, onunla birlikte yüzleşeceğiz.

Biz oturma odasına çıkarken Henry açık kapı aralığında duruyor, silahını King'e doğrultmuş. Elinde sahte bir el var ve onu bize doğru sallıyor.

"Güvenliğinizi gerçekten yükseltmelisiniz, King. Her yerde parmak izlerin var." Kahretsin. Kapı parmak iziyle kilitlenmişti ve Henry kendini içeri bıraktı.

Bizi nasıl buldu?

"Olivia." Ethan'ın sesi granit gibiydi. "Geri çekil."

"Seni gördüğüme sevindim Olivia. Yüzerken eğlendin mi?"

Sonra aklıma geldi.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım. Ama bilmeliydim. Neredeyse hiçbir işe yaramayan o aptal fitness takip cihazı dışında her şeyi atmıştım. Onu sadece yüzmeye gittiğimde takıyordum ve şimdi bu hatanın bedelini çok ağır ödeyeceğim.

Safça bir hata ve bu mükemmel ara Henry tarafından bozuldu. Piç kurusu.

"Seni ne yapmaya zorladı?" Henry'nin dudağı kıvrılır.

Sesi ve sorusu göğsüme erimiş lav döküyor.

"Hiçbir şey." Ne cüretle buraya gelir, sanki ben onun oyuncağıymışım gibi. "Buraya kendi isteğimle geldim."

"Adamlarım seni bana getiriyorlardı sevgilim, böylece evlenebilecektik."

Henry'nin yaptığı gibi Kral da bir adım öne çıkar. Genç sarışın aslan ve büyük kurnaz ayı. Henry yenildi.

Silah hariç.

Korkmalıyım. Henry, King'i öldürmeye ve beni almaya çalışıyor. En sevdiklerimi öldürdü.

Ben korkmuyorum. Vücudum korku nedir bilmez. Henry'ye çok kızgınım. Öfkem kaynayan bir gökyüzü. Her gözeneğimden buhar çıkıyor. Bu adam beni evimden etti ve neredeyse iyi bir adamı öldürmeme neden oluyordu. Öfkem Londra'yı yok edebilir ve tüm İngiltere'yi yerle bir edebilir.

Henry beni mi istiyor? İyi. Pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını alacak.

"Seninle geleceğim ama King'i rahat bırak."

"Hayır." King bileğimi kavlıyor, ama ben onu silkeliyorum.

Silah ya da plan bulmak için başka şansımız ve zamanımız yok. Babamın intikamını alacağım. Trudy'nin intikamını alacağım. Ve Henry'nin King'e zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Henry'nin gözleri kısıldı. En büyük ödülün ne olduğunu düşündüğünü görebiliyorum. Ben mi, yoksa babasının ölümü için Kral'dan alacağı sözde intikam mı?

"Gittiğim için özür dilerim. Ben..." Yutkundum ve yere baktım. Açıkçası sahnede olmalıydım, o kadar iyi bir oyuncuyum ki. "Babamın ölümünden sonra korktum." Onu ve o silahı King'den uzaklaştırmalıyım.

"Çok doğal," diye onaylıyor Henry, sonra da bir Janus gibi silahını bana doğrultuyor.

"Hayır." King titriyor.

"Henry. Başka kimsenin ölmesine gerek yok. Eğer beni güvende tutabilirsen, sana katılırım."

"Bana gel, gelin."

Yavaş adımlarla Henry'ye doğru yürürken tüm içgüdülerim bunun yanlış olduğunu haykırıyor. Yaklaşır yaklaşmaz parmakları bir mengene gibi üst kolumda ve silahın namlusu boğazımda.

Tekrar söylüyorum, korkmalıyım. Ama sahip olduğum tek şey kararlılık ve King'i kurtarmak için her şeyi yapacağımı, sonra da ona geri dönmek için her şeyi yapacağımı bilmek. Hiçbir şey ve hiçbir

Hiç kimse, Henry gibi işe yaramaz bir korkak bile beni durduramaz.

"Gelinimi aldım." Kral'a hitap ederken beni kendine doğru çekti. "Biz gidiyoruz. Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, onu vururum."

Sikeyim.

Henry beni evden sürüklerken King'e bakmayı başarıyorum, onunla kalabilmek için kendimi zor tutuyorum. Ethan'ın yüzüne baktığımda saf bir korku ve dehşet görüyorum.

Ona basit bir mesaj iletmeye çalışıyorum. Güven bana. Bunu yapabilirim.

Ve dua ediyorum ki bunu aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Henry beni engebeli bir patıkaya götürüyor. Çıplak ayaklarımla ayak uydurmakta zorlanıyorum ve çok yakında kan revan içinde kalacağım.

Henry bana bakmadan, "Birkaç kilometre sonra bir yol var," diye cevap veriyor. Parmakları acıyla koluma saplanıyor ve silah boynumdan hiç inmiyor. "Seni özledim Olivia."

"Babam nerede?"

"Merak etme, Steven onunla ilgilendi. Onunla birlikte olduğunu düşündük, bu yüzden senin için daha önce gelmedim, sevgilim. Seni uzaklaştırdığıma sevindim."

İşte o zaman yalan söylediğinden emin oluyorum. Çünkü ne olduğunun bir önemi yok. Babam hala hayatta olsaydı benimle iletişime geçerdi.

Henry saçmalıyor, kendisiyle mi yoksa benimle mi konuştuğunu bilmiyorum. Asalet ve servet hakkında bir şeyler. Dinlemiyorum. O silahı ondan nasıl alacağımı merak ediyorum. Yol bizi tepenin etrafına götürüyor ve sonunda kırmızı bir SUV görüyorum. Zekice.

"Nişanlımın düşmanımın kıyafetlerini izin vermeyeceğim," diyor botu açarken ve yüzmeye giderken giydiğim kıyafeti ortaya çıkarırken. Yazlık bir elbise ve her koşul için mükemmel olan hafif bir palto. Şaşırtıcı derecede ağır bir etek ucu var.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Bıçağım takımda olmamasına rağmen kalp atışlarım hızlanıyor. Çünkü o alışılmadık derecede ağır eteğin içinde bir bıçak dikili.

Trudy bana bu uzun paltoyu verdi. Ve bu bağlantıyı daha önce kurmadığıma inanamıyorum. Tabii ki King kardeşini öldürmedi. Bana çiçekleri ve bitkileri öğreten Trudy'ydi ve bu arada bana hangi bitkilerin zehirli olduğunu, nöbetlere ya da hayallere neden olduğunu gösterdi.

Kendimi pişman ve tatlı gösteriyorum. Alçakgönüllü. "Üzerimi değiştirmek için biraz yalnız kalabilir miyim?"

Henry'nin ağzı sıkıntıyla seğiriyor.

"Lütfen." Sahte bir bakışlarımı yere indiriyorum ve sesim titriyor. "King'le hiç yalnız kalamadım."

Ve bu doğru. Tam da istediğim şey.

Henry arkasını döner dönmez paltoya dalıyorum ve etek ucundaki düzensiz yeri buluyorum. Kumaştan kesip çıkarmak için bıçağın ucunu kullanmak bir saniyelik iş. Hayal edilebilecek en basit sapa sahip kısa bir bıçak ve elime tam oturuyor.

Kıyafetlerimi değiştirmiyorum; artık Kral'ın kadınıyım. Ama acıyan ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum ve neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. Sonra dönüp bir zamanlar evleneceğimi varsaydığım adamın arkasına bakıyorum.

"Henry," diyorum, ona doğru yaklaşırken sesimi arabadan dışarı atıyorum. Karanlığa, geldiğimiz yere bakıyor.

"Ne?" diye tersliyor.

Sonra bıçak boğazına dayandı. "Silahını bırak."

"Olivia." Kıpırdamıyor. "Bunu yapmak istemezsin."

Bıçağı bastırıyorum ve görüldüğünden daha keskin. Kırmızı bir çizgi yakasına kadar iniyor.

"Bunu nereden aldın?" Panik var, düpedüz panik -Onun sesiyle.

"Annen selamlarını yolladı."

"Hayır!" Henry ürperdi ve silahı düşürdü. Sertçe tekmeliyorum ve karanlıkta nereye göremiyorum. Çalıların arasına.

Sağımnda bir yerde.

Henry'nin omuzları titrer.

Hiç olmadığım kadar dengeli biriyim.

"Babamın cesedinin nerede olduğunu söyle, canını bağışlayayım."

Onu gömmek istiyorum. Düzgünce yasını tutmak.

Henry neşesiz bir şekilde kıkırdar, biraz maniktir. "Onu asla bulamayacaksın. Bu sırrı ölüme götürmek üzereyim."

"Sakin ol. Sadece bir çentikti."

Gülüşü hıçkırığa dönüşür. "Trudy'nin bıçaklarının en küçük kesiği..."

Kahretsin. Henry'yi ittim ve bıçağı bir kol boyu uzakta tuttum. Henry'nin yüzünden gözyaşları akıyor, ay ışığında parlıyordu.

Yüzü bir hırıltıya dönüşür. "Orospu. Onunla birlikte senin de işini bitirmeliydim."

Ama öksürerek yere yığılır.

Düşürmeden önce parmaklarım bıçağı sıkıca kavradı.

Zehirlenmiş. Trudy bana toksinlerle dolu bir bıçak verdi.

Oğlunu öldürmek için kullandım.

Henry boynunu tutuyor ve ben de bildiğim tek şeyi yapıyorum.

Koşuyorum.

Henry ile geldiğim yoldan geri dönüp kendimi bu işi çözebileceğini bildiğim adama doğru atıyorum. Ayaklarım bana bağıyor, kalçalarım yanıyor. Yaptığım şeyden ve kim olduğumdan kaçıyorum ve-

"Olivia!"

Kral orada, önümdeki yolda.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum, olan biten her şey ve benim rolüm için gözlerim doluyor.

"Sus. Sus." Beni vahşi bir yaratıkmışım gibi yatıştırıyor, elleri sırtımda ve belimde sımsıkı.

"Nerede o?" King'in sesi gümbür gümbür.

Titreyen elimle işaret ediyorum. "Bu sadece o. Desteksiz gelmiş gibi görünüyor."

"Bitirmeme gerek var mı?" diyor saçlarıma doğru.

Ve ne yaparsam yapayım beni destekleyeceğinden eminim. Normal bir insanın polisi arayacağı yerde, King ne kadar kötü olursa olsun ihtiyacım olan her şeyi çözecektir.

Ve bu çılgınca ama aklıma gelen en sıcak, en iyi şey bu.

Başımı sallıyorum. Trudy zekice davranmış olmalı. Bu hızlı bir zehir. "Bir saat içinde ölmüş olacak."

Kral gülümser. "Sen ve otların. Hatırlat da sana asla karşı gelmeyeyim. Ama o hâlâ dışarıda, şimdilik hayatta mı?"

"Evet."

King başını sallar. "Bana güveniyor musun?" "Evet." Bu bir soru bile değil.

"Eve geri dön. Kapıyı kilitle. Benden başka kimseye cevap verme. Bekle. Ve haberlerde ne görürsen gör, orada kal. Bir yere gitme."

Ne yapacağını sormaya başladım ama başını salladı.

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Ama geri döneceğim. Söz veriyorum." Ağzıma sert bir öpücük konduruyor, sonra beni hafifçe iterek bırakıyor. Gidişini izliyorum. Temizlenmek için.

Haberlerde bir helikopter kazasının görüntüleri gösterilmeden iki gün önce. Üç ölü.

Ethan King.

Gözlerim yaşla doldu.

Küçük Henry.

Kalbim küt küt atıyor.

Birkaç yıl önceki bir görüntüm ekranda yanıp sönüyor.

Olivia Porter.

King ile birlikte içinde bulunduğum helikopterin yanan enkazının görüntüleri de var. Ölümümün

Henry, Kral'ı öldürerek babasının intikamını alıyordu.

Kapı çalındığında hâlâ düşünülemez olana -yine resmen öldüm- bakıyordum.

Acele ediyorum ve ancak King'in sözlerini hatırladığımda duraklıyorum.

"Kim o?"

Zorlukla dizginlenmiş bir sabırsızlık hırıltısı.

Kapıyı açtım ve King üzerime atladı, beni kollarının arasına aldı.

Rahatlama içgüdüsel. Bir şelale ya da gelgit gibi ve ben buna karşı güçsüzüm. Ne olduğu hakkında sorular sormalıyım, ama onu yatak odasına çekiyorum ve birkaç dakika içinde içime giriyor, beni kaplıyor, ikimizin de çaresizliği her türlü sağduyunun üstesinden geliyor.

İkimizin de ayrı hayatlara döneceği gerçeğini ertelemek için her şeyi yaparım.

Saatler sonra yataktayız, geçici olarak doymuşuz. King bana ne yaptığını söylemiyor.

"Şimdi ne olacak?" Burada, Kral'ın evinde ve kollarında kalmayı çok istesem de soruyorum.

King hüzünle gülümsüyor ve geldiğinde üzerinden çıkardığım paltoyu sürüklüyor.

Bana bir pasaport veriyor ve pasaportu çevirip açtığımda yeni adımı görüyorum.

Olivia Kingston.

"Sende de var mı? Aynı soyadlı?"

Bu sadece bir tahmin, ama bakışlarında belirsizlikle yavaşça başını sallıyor.

"Başka bir isimle Londra'ya geri dönebilir ve Camden'daki görevine başlayabilirsin" diye mırıldandım, yaptığı şeyin gücünü fark ederek. Ama bana adını verdi. Siyah beyaz olarak orada, ne olursa olsun ona ait olduğumun kanıtı.

"Yapabilirim," diye kabul ediyor. "Artık ikimiz de istediğimizi yapmakta özgürüz."

Belki de bu yeni ismin beni kendisine bağlayacağını düşünmemişti ama bunun onun için de bir anlamı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Gitme." Bu isteği bir kurşun gibi fırlatıyorum. King kaşlarını kaldırdı.

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Camden'a dönmeyin. Kalabiliriz. Aynı adı paylaşıyoruz; kocam ol."

"Benim için özgürlüğünden vazgeçer misin?" Gözleri geniş ve inanmayan bir umutla dolu.

"Sadece benim için gücünden vazgeçersen."

"Lia'm." Beni üstüne çekti ve öptü. "Seninle bir gece daha geçirmek için servetimi bir kenara atabilirim."

"Ciddi misin?"

Bana öyle sıkı sarılıyor ki tüm şüphelerim yok oluyor. Onun içinde güneşte eriyen tereyağı gibi eriyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni ikna etmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Sakıncası yok mu?" Buna inanamıyorum.

"Flint Camden'ı devralacak," diyor King gülümseyerek. "İyi bir lider olacak. Henry gitti. O hikâye bitti."

"Ama sen kötü adam olarak rol alacaksın. Bunu televizyonda gördüm." Bu hiç adil değil.

"Eğer sana sahip olursam, senin kötü adamın olacağım," diye mırıldanıyor.

"Benim olacaksın." Bu adama yeterince yaklaşamıyorum. Sesine. Sıcaklığı. Tenimdeki sert parmak uçları. Beni isteyen güçlü, yakışıklı bir yaratık. Şansım bir orman. Bir orman. Şansım doğanın kendisi gibi sonsuz ve bereketli.

"Seni seviyorum." Ağzımdan kaçırdım.

"Oh Lia. Ben de bu sözleri bekliyordum." King yüzümü tutmak ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Artık başardın. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

EPILOGUE

KING

4 YIL SONRA

Bir avcı gibi beni takip ediyor. Nehir kenarında oturuyorum, akşamın ilk ışıkları suda parıldarken bir birayla rahatlıyorum. Ve o sinsice yaklaşıyor, benim çıldırtıcı, güzel, sinsi kızım.

Göz ucuyla onu izliyorum. Bu, kovalamaca ile birlikte en sevdiğimiz oyunlardan biri. Kovalanmaya bayılıyor kızım, ben de onun büyük kötüsü gibi davranmaya bayılıyorum. Bazen o beni kovalıyor ve ben de kaçıyorum, yine de ondan fiziksel olarak asla korkmam. Ama gönül meselelerinde... Ah, işte beni yakaladı.

Sırtıma atlamak üzereyken son saniyeye kadar bekliyorum, dönüp kızımızı şakacı bir hırıltıyla kollarıma almadan önce. Çaresizce kıkırdıyor, kestane rengi kahverengi saçları uçuşuyor.

"Baba!" Onu etrafımda döndürüp sıkıca tutarken neşeyle çığlık atıyor. Sonra onu göğsüme bastırıyorum. Bir anlığına o da bana sarılıyor. Sonra kıpırdanıyor ve şikayet ediyor, "Ezmek! Çok sıkı!" diye yakınıyor ve ben de onu hemen serbest bırakıyorum.

Olivia ve ben öleli dört yıl oldu ve şimdi Londra'da geçirdiğim tüm zaman, şu anki hayatımızın tatlı gerçekliğiyle karşılaştırıldığında, oynamak zorunda kaldığım canlı bir oyun gibi geliyor.

"Trudy!" Olivia evimizden dışarı çıkıyor ve hemen bizi nehrin kıyısında fark ediyor. Ev şimdi olması gerektiği gibi hayat dolu. Artık sadece benim sığınağım değil, bizim cennetimiz. Benim ve Olivia'nın.

Olivia her gün nehirde yüzüyor. Trudy'ye öğretiyor ve kalbimi iki kızımın birlikte eğlenmesini izlemekten daha çok dolduran bir şey yok. Karım ve kızım.

Birkaç mil ötede, yol kenarında Olivia'nın bir fidanlığı var. Düzenli bir kâr elde ediyor ve paraya ihtiyacımız olmasa da bu bağımsızlığı seviyor çünkü yatırımlarım ihtiyacımız olan her şeyi karşılıyor. Eskiden yapmak zorunda olduğum kirli işlerden daha kazançlı.

Olivia'nın küçük bıçağı Trudy'nin ulaşamayacağı bir yerde duvara asılı. Sonunda birbirimizi nasıl bulduğumuzun bir hatırası. Belki bir gün kızımıza adaşından bahsederiz ve Camden Prensesi olarak onun yerini almak isteyip istemeyeceğini görürüz. Flint'le sessizce iletişim halindeyim, kızımız isterse mirasın ona kalacağına söz verdi.

Her yıl onu Londra'nın hemen dışındaki büyükbabasının mezarına götürüyoruz. Onu bulduk. Sonunda bulduk.

Olivia ve benim gözlerimiz buluşuyor ve o gülümsüyor. "Akşam yemeği hazır," diyor.

"O zaman yatma zamanı. Belki ben sana masal okurken annen de yüzer," diyorum Trudy'ye ama Olivia'ya bakıyorum.

O kızarıklık. Ne önerdiğimi biliyor.

Yaz geldi ve günler uzun. Akşamlar ılık ve funda ve karaçalı kokulu. Kızımız ışıktayken uyuyor ve gökyüzünün gün batımıyla kırmızı, turuncu ve pembeye boyanmasına daha zaman var.

Derin bir memnuniyetle doluyum. İhtiyacım olan her şey burada. Bu küçük ev, karım, kızım. Hepsi bu.

İhtiyacımız var. Dünyanın gözünde ölmüş olabiliriz, yeni isimlerimiz ve Londra dışında yeni hayatlarımız olabilir ama nihayet yaşıyoruz.

Ve bu akşam güzel karımı kovalamak ve yakalamak için bolca zamanım olacak.

King ve Olivia'? [Özel bir ekstra sonsöz almak için tıklayın](#).dan daha fazlasını mı istiyorsunuz

[Düşmandan Düşmanına Aitaşığa](#), takıntılı mafya patronu, yaş farkı romantizmi için e göz atın. .

Oh hey, hala buradasın. :) Merhaba! Bu kitabı beğendiyseniz, yorum bırakarak yardımcı olmanız çok tatlı olur.
ya da bir yorum. Bir sonraki sayfada.

THANKS

Okuduđunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel epiloglar ve ücretsiz hikayeler için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni tercih ettiđiniz sosyal medya platformunda takip edin

- Okurlarla sohbet etmeyi seviyorum ve siz de en son haberleri alıyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Stalker Stalker'ım

Tarafından

ŞımartıldıKingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Mafia Patronu Kingpin'in

Bebeğinden Hamile

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Bebek Teklifi

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.
Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sinamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

İğrenç İskoç Kingpins Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin, ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor.

mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım.
Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kız gün ışığı. Birlikte kara gömülmek üzereler. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komřusu Cadılar Bayramına Kadar](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neřeli ve başı büyük belada.

[Noel'e kadar patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.